

OLEG PLATONOV

**ZAGONETKA SIONSKIH
PROTOKOLA**

**MOSKVA
1999**

Razna su stajališta glede podrijetla Sionskih protokola, ali osobno mislim da nije važno tko ih je sačinio, nego to da se cjelokupna povijest XX. stoljeća sa zastrašujućom točnošću podudara s ambicijama koje su sadržane u tom dokumentu.

Metropolit Petrogradski i Ladoški Ioan (Sničjov)

Za uskog pravoslavnog čovjeka pojava Sionskih protokola u Rusiji blagoslovljena je imenom svetog pravednika Ioanna Kronštadskog. Veliki svetac blagoslovio je izdanje knjige kojoj su bili priloženi Sionski protokoli, odlučno rekavši njenom autoru: "Objavi, knjigu će čitati i kupovati"¹.

Radeći na knjizi, uspio sam pronaći podosta dokumenata i materijala u svezi s poviješću Sionskih protokola koji nikada do tada nisu bili objavljeni, a koji su bili čuvani u pismohranama Rusije i SAD-a. Osobitu vrijednost imaju materijali sa Bernskog procesa, koji se vodio na temelju tih protokola, a također i prepiska sudionika tog procesa, koja nam potvrđuje da su izjave svjedoka i stručnjaka, koji su pobijali vjerodostojnost Protokola, bile krivotvorene i da su ih već unaprijed potplatili židovske organizacije.

Autor zahvaljuje svim osobama i organizacijama koji su se potrudili u svezi s potragom dokumenata i materijala na temelju kojih je knjiga napisana i izašla na vidjelo. Osobitu zahvalnost autor upućuje kustosima Državnog Arhiva Ruske Federacije (GARF) Središnje pismohrane povijesno-dokumentarne zbirke (CHIDK - bivši Specijalni arhiv SSSR), pismohrane Svetotrojskog manastira (ASTM - Georcedonavillea, SAD), pismohrane Guverovskog instituta (AGI - Stanford, SAD). Golemu zahvalnost izražavanu Rusima u SAD-u, koji su mi, bez obzira na vlastiti rizik, pomogli upoznati se s djelatnošću i osobnim sastavom međunarodnih židovskih, sionističkih, Trostupanjske komisije, Bilderbergskog kluba, Svjetskog foruma (Fond Gorbačova), lože B'nai B'ritha.

Dokument, koji je poslije nazvan Sionskim protokolima (ili protokoli sionskih mudraca), nastao je u drugoj polovini 19. stoljeća. Njega ne treba držati službenim dokumentom neke židovske organizacije ili skupa. Po svoj prilici su Sionski protokoli sačinjeni među najradikalnijim židovsko-talmudističkim i masonskim vođama i odražavali su njihova potajna očekivanja glede vlasti nad cijelim svijetom i političke uspostave u odnosu na

---

¹ Strastvena ljubav: Sjećanja S.A. Nilusa, New York, 1937.

neŽidove. Otprilike tijekom tri desetljeća Sionske su protokole držali u strogoj tajnosti, prenosili su ih iz ruke u ruku u rukopisu, ne usuđujući se povjeriti tajnu niti tiskarskom stroju. Nadalje ću nastojati izložiti nastanak ovog zagonetnog dokumenta.

U masonskoj knjizi "Sveta krv i sveti gral"², koja je objavljena u Londonu 1982. godine, navode se podaci o tome kako su tekst protokola vidjeli u Francuskoj 1884. god. "u rukama jednog člana masonske lože, a kojoj je pripadao sam Papus i čijim je velikim meštrom on postao."³ Autori ne navode izvore svoje informacije, a kako se čini to je bila masonska predaja. Slobodni zidari, najvjerojatnije namjerno ne imenuju nazive loža, imena članova-masona u čijim su rukama viđeni Sionski protokoli.

Francuskinja Leslie Fray, koja je istraživala Sionske protokole, navodi svjedočenja nekih ljudi koji su taj dokument⁴ vidjeli u Odesi 1890. godine, gdje su tada živjeli.

Oba gorenavedena svjedočanstva sasvim su neodređena, ne otkrivaju imena i konkretne okolnosti i stoga ih treba uzimati u obzir veoma oprezno.

Konkretnija svjedočanstva u svezi s pojavom protokola uspio sam naći u pismohranama uglednih djelatnika ruskog monarhističkog pokreta - N.F. Stepanova (Svitkova), grofa I. S. Lanskoga i generala A. Stepanova, a koja su bila čuvana u Svetotrojskom manastiru (George/Jordanville, SAD).

Svi ovi izvori upućuju na to da se Sionski protokoli u Rusiji najvjerojatnije pojavljuju sredinom 90-tih godina i to u Černskom kotaru Tulske gubernije. Ta su mjesta meni dobro poznata, jer sam mnogo godina tamo živio u ljetnikovcu pokraj Černije. Nedaleko je počinjala Orlovska gubernija. Mnogobrojni plemićki dvorci oduhotvorili su tu zemlju, plemići su se međusobno družili i posjećivali na svojim imanjima, a neki su bili u srodstvu.

Duša Černskog kotara sredinom 90-tih godina bio je Aleksej Nikolajevič Suhotin (1848.-1903.), izborni predvodnik plemstva Černskog kotara, (poslije i stavropoljski vicegubernator), koji je tada živio na svom imanju Medvedki dva kilometra od Černije. Upravo je Suhotin bio prvi koji je pročitao Sionske protokole koje je iz Francuske donijela jedna žena.

Suhotin je dao Sionski protokol svom prijatelju, vojnom inženjeru Filipu Petroviču Stepanovu (1857.-1932.), načelniku odjela Moskovsko-kurske željeznice, a koji je bio oženjen Nadeždom Ivanovom Ridel⁵. Otac F.P. Stepanova Petar Aleksandrovič (1805-1891.) bio je zaslužni ruski general, komandant Carskog Sela, čovjek blizak carskoj obitelji, a koji je imao široki krug poznanstava na višim razinama društva⁶. Služenje Rusiji i gospodarstvu Petar Aleksandrovič postavio je iznad svega, a u takvom je duhu i uvjerenju odgajao svoju djecu.

---

² Baigent, M. Leigh R., lincoln "Sveta krv i sveti gral". London, 1982. rus.

³ "Sveta zagonetka", str. 132.

⁴ La Vieille France 1921. god., br. 218.

⁵ GARF. v.p. 4888, op. 1. dio 30, str. 8

⁶ Ibidem.

Ne začuđuje, stoga što se upravo njegov sin, F. P. Stepanov nije pobojavao razaslati Sionski protokol na sve strane. Preko njegovih su se ruku oni raširili po cijeloj Rusiji⁷.

Sada ću navesti iskaze trojice svjedoka koji dosad nisu nikada objavljeni.

ISKAZ FILIPA PETROVIČA STEPANOVA, aktivnog državnog savjetnika, višeg dvorskog činovnika Carskog dvora:

»Godine 1895. moj susjed po imanju Tulske gubernije, major u mirovini Aleksej Nikolajevič Suhotin predao mi je primjerak "Protokola sionskih mudraca" u rukopisu. Rekao mi je kako je jedna njegova poznanica (nije ju imenovao), koja je neko vrijeme živjela u Parizu našla Protokole kod nekog svog prijatelja (čini se Židova) i prije nego li je napustila Pariz, potajice ih je prevela i taj prijevod u jednom primjerku donijela u Rusiju te ih predala njemu, Suhotinu.

Isprva sam ih tiskao na hektografu u sto primjeraka, ali se to izdanje pokazalo veoma teško čitljivim, stoga sam ga odlučio tiskati u nekoj drugoj tiskari, bez navođenja nadnevka, grada i izdavača; u tome mi je pomogao Arkadij Ippolitovič Kellepovskij, koji je tada bio službenik za osobne naloge V.K. Sergeja Aleksandrovič; on ih je predao na tiskanje Guberskoj tiskari; bilo je to 1897. godine. S. A. Nilus pretiskao je te protokole u cijelosti u svom izdanju sa svojim osvrtima.

Filip Petrovič Stepanov, bivši javni tužitelj Moskovskog sinodskog ureda, viši dvorski činovnik, aktivni državni savjetnik, a u ono vrijeme načelnik Odjela (u Orlu) moskovsko-kurske željeznice.

Ručni potpis člana kolonije ruskih izbjeglica Starog i Novog Futoga (kop. S.H.S.) ovim osvjedočenjem. Stari Futog 17. travnja 1927. godine.

Predsjednik Uprave

Kolonije kneza Vladimira Golicina⁸

Iskaz kneza Vladimira Vladimiroviča Golicina, bivšeg predvodnika plemstva Moskovskog kotara, komornika Carskog dvora, oženjenog kćeri F. P. Stepanova Verom Filipovnom Stepanovom (po prvom suprugu Bodisko):

»Godine 1897. jedna dama, čije ime Aleksej Nikolajevič Suhotin, vlastelin u Tulskoj guberniji, koratski predvodnik Černskog kotara, poslije stavropoljski vicegubernator, nikada nije htio izreći, predala mu je "Protokole" u rukopisu, a koji su prema stilu izričaja razvidno bili prijevodom sa stranog jezika.

Taj se rukopis sastojao od nekoliko posebnih listova. Dama ih je dobila u inozemstvu.

A.N. Suhotin izravno je predao taj rukopis, s namjerom da ih razglasi, svom velikom prijatelju inženjeru Filipu Petroviču Stepanovu, koji je u to vrijeme bio načelnik Odjela moskovsko-kurske željeznice, potom načelnik Moskovskog industrijskog kolosijeka, zatim komornika Najvišeg dvora i javnom tužitelju Moskovskog sinodskog ureda i počasnom staratelju Moskovskog ureda starateljskog savjeta, koji je umro u Jugoslaviji, u Beogradu 24. prosinca 1932. godine.

F.P. Stepanov je tijekom 1897. i 1898. godine (nije točno poznato) uz sudjelovanje svog prijatelja, činovnika za osobne zadatke pri Moskovskom general-gubernatoru V.K. Sergeju Aleksandroviču, Arkadija Ippolitoviča Kelepovskog (Kellepovskog?.. o.a.)(potom Ufinskoga gubernatora koji je umro u Jugoslaviji 1922. ili 1924. godine, otiskao te protokole

---

⁷ U trećem izdanju "Sionskih protokola" (1917.) S.A.Nilus piše da ih je dobio od "pokojnog boljara Alekseja", ali to je kako vidimo, prikrivanje istine da ne dode na udar blizih mu ljudi. Najvjerojatnije, su protokoli k njemu dospjeli preko F.P. Stepanova, koji ih je objavio 1895. i 1987. god. Žena S.A. Nilusa Jelena Aleksandrovna, rođena Ozerova, bila je nećakinja F.P. Stepanova (pismohrana Guverovskog instituta, Vrijednosni papiri Nikolajevskoga, 20-23).

⁸ ASTM, v.p. N.F. Stepanova

u nekoliko stotina primjeraka "u svojstvu rukopisa" u tiskari general-gubernatora. Sam rukopis kao i slogovi tih brošura su se nalazili u stanu F.P. Stepanova i raspodjeljivali su se poznanicima.

Jedan od tih primjeraka gospodin Stepanov predao je Sergeju Aleksandroviču Nilusu, vlastelinu Orlovske gubernije.

Sergej A. Nilus nakon obrade "Protokola" koji su (podertano - op.a) *griješili nekim subjektivnim tumačenjem u smislu pojačana dojma*⁹, objavio ih je svojim zalaganjem u "Veliko u malome" 1905. godine.

Zapisano je sve ovo prema riječima kneza Vladimira Vladimiroviča Golicina komornika Najvišeg dvora i kotarskog predvodnika Moskovskog kotara, koji je bio oženjen kćeri gorespomenutog F.P. Stepanova, u Beogradu 13. studenog 1934. godine.

Zapisao grof Illarion Sergejevič Lanski, koji je živio u Beogradu.

Sve ovo što smo izložili svjedoči da je po pitanju pojave "Protokola" koji su neprijeporno bili dobiveni iz tajnog izvora, koji nam je odškrinuo tajnu židovstva, ali iz bojazni je htio ostati nepoznatim, ne može biti riječi o sudjelovanju Sigurnosnog odjela carske ruske policije, budući da su svi sudjelovatelji prve objave tiskanih "Protokola" u Rusiji, djelovali isključivo na vlastitu inicijativu, imavši sve podatke i razloge u bezuvjetnu vjeru u vjerodostojnost temeljnog rukopisa "Protokola".

Napomena: navedene bilješke sačinjene u nazočnosti kćeri F.P. Stepanova koja je osobno vidjela prvi rukopis "Protokola" i osobno poznavala sve sudjelovatelje tiskanja prvih "Protokola", počev od A.N. Suhotina sve do S.A. Nilusa¹⁰.

Iskaz grofa Illariona Sergejeviča, koje je zabilježila treća osoba:

»U Banja Luci u Jugoslaviji, poznanica grofa I. S. lanskog Mankovskaja mu je priopćila kako joj je njena rođakinja Lotina pričala u Futogu (Jugoslavija) u nazočnosti grofa Lamsdorfa-Galagana, kako je 1896. ili 1897. vidjela na imanju Medvedka u Tulske guberniji Alekseja Nikolajeviča Suhotina, kako je Suhotinova sestra Varvara Nikolajevna u razgovoru u vrtu prepisivala rukopis Sionskih protokola napisan zelenom tintom¹¹.

Osim ovih navedenih postoji još nekoliko svjedočanstava o tome da su se Sionski protokoli čitali među dužnosnicima prvog sionističkog skupa u Bazelu 1897. godine, ali ne kao dokument nego pamflet koji se svidio nekim sudionicima skupa, odražavajući njihove nade i misli. O tome mi je, posebno 1996. godine pričao stari monah Svetotrojskog manastira (?Georgenvill, SAD), pozivajući se na priču izdavača Efrona, koju je čuo od njega 20-ih godina. Podrobnije o tome svjedoči Anastazija Šatilova iz New Yorka. »Mnogima od nas, koji smo se rodili u Jugoslaviji, - piše ona - bilo je poznato ime Savelija Konstantinoviča Efrona, koji je bio jedan od izdavača najpoznatije enciklopedije u Rusiji - "Enciklopedija Brookhause i Efron". On je svjedočio kako je osobno sudjelovao na sastancima u Bazelu i da su Sionski protokoli doista bili sionističke bilješke. Budući da ga je užasnula podlost sionističke zamisli, S.K. Efron prestao je biti članom te organizacije, primio je pravoslavlje i živio pobožno; umro je sredinom 20-tih godina u srpskom manastiru Petkovića u 75 godini.«

12

⁹ POVJERLJIVO. (Napomena V. Golicina odnosi se na riječi napisane kurzivom - op.a.)

¹⁰ ASTM. v.p. N.F. Stepanova; objavljuje prvi put držeći se stila originala.

¹¹ ASTM v.p. I.S. Lanskog, prvi se objavljuju.

¹² A. Šatilova "Svjedočanstvo Efrona // Ruski vjesnik, 1993., br. 43.

Na temelju ovoga imamo još jedno svjedočanstvo sudionika Bazelskog skupa Alfreda Nossiga (sionistički delegat iz Berlina). On je pričao 1901. godine skladatelju Paderevskom o tome kako je u stankama između 32. i 33. zasjedanja Vrhovnog sovjeta SSSR T. Jerzl čitao odlomke iz Sionskih protokola.

Analiza teksta Sionskih protokola dopušta zaključak da su oni bili sačinjeni u Francuskoj. Sve temeljne realije, činjenice, događaji i dapače obrati riječi riječi svjedoče o tomu da je dokument bio formuliran na francuskom jeziku političkog stila. Može se opravdano primjetiti "učestalo spominjanje aristokracije, katolicizma, liberalizma, izobrazbe (klasična izobrazba i sl.), republikanskog režima i parlamentarizma, položaja tiska, u potpunosti se podudaraju sa stanjem onodobne Francuske i niti malo ne nalikuju na okolnosti kakve su tada bile u Rusiji ili Kajerskoj Njemačkoj. Štoviše, meni se čini, da autor Sionskih protokola uopće nije bio upoznat sa stanjem u Istočnoj Europi, jer da je bilo tako on bi barem spomenuo prijekore koje su Židovi tih zemalja činili: tamo je Židov istodobno bio krčmar i lihvar, i ubijao je, kako su govorili, vodkom i postotkom"¹³. Sukladno protokolima, upravo u Francuskoj će biti središte otkuda će judejski car i svjetska vlada upravljati čovječanstvom. Pa i oblici upravljanja iako u prvim etapama, predlagani su po ugledu na francuske.

Bez obzira na to što se tekst Sionskih protokola savršeno jasno upućuje na žjudeističko-talmudistička i rasistička načela te odnose pune mržnje spram ljudi-gojima, "neizabrane", ima ipak taj dokument nije čisto židovski nego najvjerojatnije masonski.

Judejski vođe zacijelo bi nastojali uspostaviti svoje povijesne oblike vladanja i nikada se ne usuglasili organizirati središte svjetske vlade u Francuskoj, nego u Erec-Izraelu, suglasno mesijanskim očekivanjima Židova.

U Sionskim protokolima nema nikakvog pozivanja ni na Toru ni na Talmud ili pak na literaturu koju koriste rabini, nijednom se ne spominje Erec-Izrael, niti Palestina, nisi sionizam.

Međutim, judeistička zamisao i način razmišljanja svejedno prožimaju cijele Sionske protokole.

Protokol br. 11.: "Bog je darovao nama, svom izabranom narodu, raseljenost, i to što bi se reklo slabosti našoj pokazala se sva naša snaga i moć koje su nas sada dovele do praga vrhovne vlasti na cijelom svijetom".

Protokol br. 14.: "Kada mi zacarimo, bit će nam nepoželjno postojanje bilo koje druge religije, osim naše o jedinom bogu, s kojim je naša sudbina povezana našim izabranstvom i ujedinjeno sa sudbinama svijeta <...>. Nitko nikada neće razmatrati našu vjeru s njene stvarne točke gledišta budući da nju nitko neće temeljito upoznati, osim naših ljudi, koji se nikada neće usuditi nikomu izdati njenu tajnu".

Posljednja fraza, kako vidimo, objašnjava zašto se u protokolima ne raspravlja o pitanju židovske vjere i talmudističkim spoznajama.

Ograničeno korištenje isključivo židovskih termina, imena i naziva pri izlaganju korjenitim židovskim zadaćama svjedoči o tome da su sastavljači Sionskih protokola držali njega samo za prijelazni dokument, koji je bio predodređen da bi se s njim upoznali članovi masonskih loža. Ne razotkrivajući sve vjerske zadaće i tajne zamisli židovski vođa Sionski protokola su poslužili popularizaciji ideja osvajanja svjetskog gospodstva među duhovnim saveznicima židovstva, tj. masonima.

Možemo s dostatnim stupnjem uvjerenosti govoriti o tome da su Sionski protokoli stvoreni u francuskim masonskim ložama.

Radeći tijekom nekoliko godinu u Osobnoj pismohrani SSSR-a, u kojoj se nalazio dio dokumenata masonskih odličja iz Francuske, a koja su donijeli vojnici Sovjetske armije u

---

¹³ Bulletin Catholique de Question d'Israel. Paris, 1933. god., br. 43-44.

svojstvu trofeja 1945. godine iz Njemačke (tamo ih je preselio Hitler), ja sam nastojao pronaći bilo kakvu naznaku i spomen na Sionske protokole. Prelistavanje znatnog dijela dokumenata Velikog istoga Francuske i Velike lože nije me dovelo do nekih novih spoznaja. Sudeći po tome, niti Veliki istok Francuske niti velika loža Francuske nisu bili izravno povezani sa sastavljanjem Sionskih protokola.

Isto tako, osim već navedenih masonskih organizacija, veliku ulogu u Francuskoj toga vremena igrali su rosenkreuzeri (pripadnici tajnih teozofsko-mističnih i reformatorskih društava u 17. i 18. st) i red Memfis-Micraim¹⁴. Prema navodima masonskog povjesničara G. Schustera, red je u Francusku prenio židovski trgovac Mihovil Bedarid. On je zajedno s braćom Markom i Josipom reorganizirao i raširio red u čiji je ideološki temelj položena mješavina židovstva i poganstva.

Od samog početka vodstvo reda bilo je povezano s revolucionarnim pokretom a osobito s talijanskim karbonarima ("ugljenarima"). Veliki meštari loža redom su bili Maini, Garibaldi i Teodor Royce.

Godine 1843. zbog povezanosti s prevratničkim pokretom red je policija zabranila, ali za vrijeme prevrata 1848. godine ponovno su uskrsnule u Parizu. U novom obliku njegovi su se članovi rasporedili na 90 "kategorija znanja" koje se podjednako razdijeljene na tri serije. Na višoj, ezoteričkoj razini primjenjivalo se proučavanje Talmuda i kabale.

Francuske su vlasti 1851. godine ponovno htjele ukinuti red stoga su ih njegovi vođe prenijele u London. Odonud se Micraim širi po Belgiji, Italji, Francuskoj, Rumunjskoj, Švicarskoj, SAD-u, Australiji i Njemačkoj zahvaćajući svjetski zamah¹⁵ godine 1875. Micraim se ujedinio s njemu srodnom organizacijom Memfis, dobivši na taj način dvojni naziv.

Djelatnost Memfis-Micraima bilo je povezano s ličnošću jednog od glavnih masona 19. st. - Papusom (1865.-1916.). Počevši od učlanjenja u Teozofsko udruženje 1887. godine Papus u veoma kratkom roku osniva svoju "Kabalističku ložu Ruže i Križa". Postaje 1891. godine velikim mešтром Reda martimista, a 1895. godine - članom reda "Zlatnog svanuća". Nakon toga Papus dobiva i stupanj velikog meštara Hrama istočnih templara sustava Memfis-Micraim po Francuskoj¹⁶.

Kako možemo sagledati, upravo red Memfis-Micraim su imali na pameti autori knjige "Sveta zagonetka", kada su tvrdili da su Sionske protokole vidjeli još 1884. godine "u rukama jednog člana masonske lože, a kojoj je pripadao i sam Papus i čiji je veliki meštar postao". Ne imenujući izravno naziv lože, masonski autori nedvosmisleno navode na misao da je upravo u toj loži bilo prvi put objavljeno predavanje o Ormužu legendarnom egipatskom mudracu, koji je bio utemeljitelj Reda Ruže i Križa¹⁷

Upućeni u masonske spoznaje, autori "Svete zagonetke" pretpostavljaju da je prvi izvor Sionskih protokola bila takozvana Sionska općina, koju je osnovao 1099 godine u Palestini, na brdu Sionu, kralj Gottfried Bouillonski, vođa Sotonističkog Reda templara, čiji su obredi uključivali klanjanje Bafometu ?. Godine 1188. Sionska se općina odvojila od templarskog reda i počela samostalno djelovati, i na taj način spasila od propasti i uništenja koju su zahvatila templare početkom 14. stoljeća. Daljnja se djelatnost te zajednice odvijala u

---

¹⁴ Micraim - židovski naziv Egipta.

¹⁵ Ibid. s. 31.

¹⁶ Sveta zagonetka, s. 329.

¹⁷ Ibidem. str. 132.

apsolutnoj tajnosti. Tajnim članovima Sionske općine pripadali su među ostalima Boticelli, Leonardo da Vinci, Newton, Cocteau, Hugo.

Kako su autori "Svete zagonetke" pisali "po svemu sudeći je Sion maštao ujediniti Crkvu i Državu, spojiti u jedno duhovno i vremensko, sveto i neprosvijećeno, vjeru i politiku. U skladu s merovinškom tradicijom prema Sionskoj općini novi će car "carevati a ne upravljati"; on će doista biti Vladar, osoba sa simboličkom i zastupničkom funkcijom, dok će političko upravljanje u doslovnom smislu biti povjereno drugima.

Analizirajući Sionske protokole i povezujući ih sa Sionskom općinom, autori "Svete zagonetke" došli su do sljedećih zaključaka.

1. Postoji originalni tekst koji čini temelj službene verzije "Protokola". Taj tekst nije apokrifan nego potpuno autentičan. On ne razotkriva ni židovsku zamisao n imeđunarodnu židovsku urotu", nego prije masonsku organizaciju ili slično joj tajno društvo, koje svom nazivu nosi riječ "Sion".

2. Vjerodostojni tekst, na kojemu je utemeljena službena verzija "Protokola" u svojem izričaju nije ni nasilna ni provokativna. To je program u kojemu se govori o jednoj opsežnijoj vlasti, ekspanziji framaonstva, a koja je htjela ustrojiti društveni, politički i gospodarski nadzor. Taj se program može primijeniti na tajna društva u razdoblju preporoda, ali isto tako Društvu svete euharistiji ili pak udruženjima Andrea ili Nade (?).

3. Vjerodostojan tekst, na kojemu se temelji službena verzija "Protokola" dospio je u ruke Sergeja Nilusa <"...>

4. Službena verzija "Protokola sionskih mudraca", budući da nije apokrifna prije svega . . . se smatra prerađenim tekstom. Međutim, u tim izmjenama. kao na palimpsestu ili u nekim odlomcima Biblije, možemo naći tragove originalnoga teksta. Pozivanje na nekog cara, na Papu, na međunarodnu crkvu ili na Sion, najvjerojatnije nisu Nilusu bili dobrodošli - prema tom on ih nije sam izmislio, ali kad su već bili tu, a on nije bio toliko upućen u stanje stvari nije imao nikakvih razloga da ih uništi. Ukratko rečeno, ako ti tragovi nisu bili značajni u židovskom kontekstu, onda oni dobivaju smisao u kontekstu tajnih društava"¹⁸.

Uostalom, to je samo jedna od verzija podrijetla Sionskih protokola, s kojima ćemo se upoznati.

Obilježje slijepe ulice istraživanju Sionskih protokola daju pokušaji da ih se razmatra kao vjerodostojni dokument nekakvoga zasjedanja, sastanka ili skupa.

Tekstološka raščlamba protokola dopušta nam zaključak, ako su oni u svom temelju doista bili službeni spisi, oni su zacijelo veoma prerađeni, beletrizirani, opskrbljeni mnogobrojnim umetcima i dopunama. O tomu su nam posvjedočila sumarna uspoređivanja Sionskih protokola s drugim, njima sličnim dokumentima, koje smo naveli u prethodnim poglavljima, osobito paragoniranje s zanimljivim masonskim dokumentom "Dijalog između Machiavellija i Montesquiiena"¹⁹.

Slabo poznati francuski odvjetnik, židovskog podrijetla Maurice Joly²⁰ — sastavio ga je u obliku pamfleta protiv cara Napoleona III. "Dijalog" je obilovao grubim uvredama upućenima čelniku države, za što je njegov sastavljač dobio 15 mjeseci tamnice. O knjizi Jolyjevoj, naravno, nitko i ne bi govorio da se nije ustanovila tekstualna podudarnost nekih odlomaka sa dijelovima iz "Sionskih protokola". Istinu govoreći, misli, koje su u Sionskim

---

¹⁸ "Sveta zagonetka", str. 132-134.

¹⁹ Dialogue aux Enfers entre Machiavel et Montesquieu, ou la Politique de Machiavel au 19e siecle, par un Contemporain. Geneva, 1864.

²⁰ ASTM. Zbirka N.F. Stepanova.

protokolima izražene jasno i bistro te energično formulirane, u Jolyjevu "Dijalogu" zvuče malo mlako i razdvojeno. Ipak u oba dokumenta se veoma bjelodano osjeća njihov zajednički praižvor.

Tajna pojave "Dijaloga" otkrivena je dok se proučavala politička biografija Mauricea Jolyja. Pokazalo se da je taj odvjetnik bio istaknuti član Reda rosenkreuzera,²¹ mnogostrano je bio povezan s masonskim ložama, prijateljevao je s visokouglednim masonom A. Thiersom (?), budućim francuskim predsjednikom i piscem, masonom V. Hugo.

Koncem 60-tih godina među masonskim udruženjima u Francuskoj javlja se žestok sukob s interesima cara Napoleona III., a kojega su upravo oni doveli na vlast. Stupivši na prijestolje Napoleon III. je odlučno odbio slijediti masonske pohlepne žudnje glede vjerske politike Francuske.

Čašu masonske strpljivosti prelila je careva namjera da njih stavi pod svoj nadzor. Tako, 11. siječnja 1862. godine Napoleon imenuje velikim meštrov lože "Veliki istok Francuske" ne masona nego njemu bliskog čovjeka — maršala Magnota (?). Novi veliki meštar energično se primio reformirati masonstvo. Uspostavio je u ložama Velikog Istoka (? Orijeanta) slobodno izborno pravo i sjedinio je Veliku ložu s Redom Micraim.²² Međutim, on je ubrzo umro i organizacija masonstva ponovno se vratila u prijašnje stanje, ali masoni nisu Napoleonu oprostili takvo nasrtanje na njihovu organizaciju.

Protiv cara započinje, usmjerena ka svom cilju, kampanja u tisku, provodi se aktivna spletkazanje za njegovo skidanje s vlasti. Dio te kampanje bio je Jolyjev "Dijalog". Imajući u vidu da je Joly pripadao masonskim ložama, ispovijedao masonsku ideologiju i slijedio masonske propise, njegov je "Dijalog" u surječju toga vremena neprijeporno bio ispunjenje izvanredne narudžbe, odražavao je nazore, stajališta i žudnje slobodnih zidara. Gotovo da možemo sa stopostotnom uvjerenošću govoriti o tomu, da je za ispunjenje te narudžbe Joly koristio dokumente i materijale, koje je dobio u masonskim ložama, a objavljivanje je odobrilo masonsko vodstvo.

Zato i ne čudi što je ideologija koju izriče Joly u svom "Dijalogu" sukladna rasističkoj i antičovječnoj doktrini Sionskih protokola.

Istovjetnost nekih stajališta Sionskih protokola s "Dijalogom" Jolya bitno se zaključuju u 15. protokolu. Nadalje autori ili autore Sionskih protokola drugi izvori primamljuju na rad. I to je prirodno. Kako su u prethodnim protokolima prije svega razmatrali načela židovsko-masonske politike osvajanja i zadržavanja vlasti, tako počev od 16. protokola razmatraju pitanja konkretnog utjecaja na razne slojeve pučanstva i djelokruge djelovanja: izobrazbu i sveučilišta, odvjetništvo, Crkvu i svećenstvo, zaštitu ustroja i borbu s neistomišljenicima, financije, zajmove, proračun i valutu, kao i mesijanske postavke o nadolazećem caru židovskome.

Uspoređivanje Sionskih protokola s Jolyjevim "Dijalogom" dopušta zaključak da oni sadrže temeljna načela tajne židovsko-masonske politike. Ako u protokolima ta načela iznose "sionski mudraci", onda u "Dijalogima" to čine Machiavelli i Montesquieu, obojica su uvijek bili idoli slobodnih zidara, a ovaj potonji je bio i jedan od utemeljitelja masonske doktrine²³.

---

²¹ O tome svjedoči cijeli niz istražitelja masonstva: N.F. Stepanov (autor djela u tri toma o francuskom masonstvu. _ ASTM. Zbirka N.F. Stepanova), L. Zamojski (Pozadina masonskog hrama, M., 1990. str. 178).

²² F. Schuster, sabrana djela, str. 30.

²³ »Charles Louis Montesquieu (1689.-1755). stupio je u masonsku ložu 1730. godine u Londonu. Obred inicijacije održao se u loži "Rog" pod vodstvom katolika vojvode Norfolškog. Podatke o masonskoj djelatnosti Montesquieu je više puta objavio u razdoblju od 1734. do 1735. godine. « (*Moramarko* m. Masonstvo u prošlosti i sadašnjosti. M., 1990. s. 263).

Savršeno je razvidno da toliki rad Joly nije mogao obaviti sam. Štoviše, najvjerojatnije je "Dijalog" bio pripremljen ne za široku promidžbu nego za korištenje među samim slobodnim zidovima. To dijelom objašnjava rijetkost Jolyjeve knjige bez obzira što je objavljena u dva izdanja - 1864. i 1868. godine.

Nerijetko masonske lože objavljuju knjige o vlastitim ciljevima ali pod vidom povijesnih i mudroslovnih znanstvenih izdanja.

Jolyjeva sudbina nakon izdanja "Dijaloga" bila je tragična. Nakon što je odsjedio u tamnici, pobjegao je u inozemstvo, tamo je sudjelovao u masonskim spletkama u svezi sa svrgnućem Napoleona III. Imperatorov pad 1871. godine pružio mu je široku mogućnost djelovanja, međutim, zbog nekih razloga njegovi su ga protivnici počeli goniti i sredinom srpnja 1878. godine pronađen je mrtva u svojem domu. Službena verzija glasila je: samoubojstvo²⁴.

Inače, nepoznati nam praizvor nije u samim Sionskim protokolima ni u Jolyjevom "Dijalogu", nego zapravo u dokumentima tajnih masonskih i prevratničkih organizacija kraja 18. i početka 19. stoljeća.

O tome nam svjedoči velika količina smislenih i tekstualnih podudarnosti među njima. Na te začuđujuće podudarnosti prva je obratila pozornost 1921. godine engleska povjesničarka Nesta Webster. Prema njenom mišljenju "to je poslužilo potvrdi teorije da su Sionski protokoli utemeljeni na ranijim prototipovima"²⁵.

Nažalost najviše se Sionski protokoli podudaraju s dokumentima tajnog Reda prosvjetitelja, koji je sadržavao četiri najfanatičnije masonske lože i katolički Red isusovaca.

Prosvjetitelju su sebi postavili cilj uništenje kršćanstva, ustrojavanje cjelosvjetske republike "bez trnja i oltara". u cilju postizanja takvog cilja dopuštali su sebi svakojake, najzločinačnije i najnečasnije metode - ubojstva, zastrašivanja, tlapnje, zablude, ucjene, kletve, potkupljivanja.

Znatan je broj podudarnosti Sionskih protokola s dokumentima tajnog prevratničkog pokreta "ugljenara", povezanih s fanatičnim masonskim redom. Memfis - Micraim. za vrijeme procvata vođe "ugljenara" bili su istodobno na čelu Memfis-Micrama. Slično prosvjetiteljima, vođe karbonara Mazini, Garibaldi, Saffi, Bertani razrađivali su planove, koji užasavaju po svojoj okrutnosti o "oslobođenju čovječanstva od monarhije i svećenstva i ustrojstvu svjetske republike". "Ugljenari" su doista postali pravi "vitezovi plašta i bodeža", postojano provodeći surova ubojstva svojih političkih protivnika, kao i zastrašivanja i ucjene.

Karbonari su surađivali ne toliko s Memfis-Micraimom, nego i drugim masonskim redovima posebice s Velikom ložom Italije i Velikom ložom Francuske.

Samo da bi lakše manipulirali svjetinom, "ugljenari" su, slično "sionskim mudracima", smatrali da je najbolje ljudima sugerirati napodlije osjećaje, potaknuti ih na poroke, jer je to najjednostavniji način da ih učine podatnima za svoje demagoške namjere.

Najpoznatiji aktivist karbonarskog pokreta bio je Giuseppe Garibaldi (1807.-1882). Postao je masonom 1844. godine u loži "Utočište hrabrosti" ? (Brazil). Dok je bio u SAD-u priklonio se luciferskom američkom masonstvu, aktivno je sudjelovao u radu lože "Thompkins br. 471" (država New York), te je bio u prijateljskim odnosima s "crnim papom" masonstva. A: Paikom.

---

²⁴ Temps, 18.7.1878. god.

²⁵ Webster Nesta Wordl revolution. London, 1921. god., str. 296; pri usporedbi Sionskih protokola s dokumentima prosvjetiteljskih i prevratničkih organizacija koriste se materijali iz te knjige (str. 297-302).

Vrativši se u Italiju, Garibaldi 1863. godine postaje čelnikom Vrhovnog masonskog savjeta u Palermu, a 1864. godine - velikim meštro Velikog istoka Italije. Garibaldi 1881. godine biraju za vođu reda Memfis-Micraim.

Povijest pojave Sionskih protokola u Rusiji obavijena je velom tajne i puna proturječnih inačica. To se objašnjava zlogukim karakterom dokumenta. Rusi, koji su se među prvima uspjeli osvjedočiti njima, nisu se bezrazložno pobojali ne samo za vlastiti život nego i za sudbinu svojih blizih i prijatelja.

Prvi nakladnici dokumenta namjerno su obavili izvor njegova javljanja oblakom dezinformacija.

Prvi objavljiivač Sionskih protokola - F.P. Stepanov 1895. - 1897. godine nije napisao nikakav predgovor tom izdanju nego je tek nakon 30 godina ostavio pismenu potvrdu da ih je dobio od kotarskog predvodnika plemstva A. N. Suhotina. Potonji je njih dobio od jedne poznanice (prezime joj nije spomenuo), koja je živjela u Parizu i tamo, na svoju ruku našavši ih kod jednog prijatelja, vjerojatno Židova, potajice prevela na ruski i donije u Rusiju. Po tome možemo zaključiti da je kradljivac Sionskih protokola i njihov prevoditelj - jedna te ista osoba.

Sionski protokol 1903. godine objavljuju se u Rusiji u masovnoj nakladi u novinama "Barjak". Njihov je izdavač P. Kruševan popratio publikaciju predgovorom "Od prevoditelja", gdje je napisao: "Iznesene protokole napisali su sionski predstavnici (nemojte ih miješati s predstavnicima sionističkog pokreta) i uzeti su iz cijele knjige protokola čiji potpuni sadržaj nije bilo moguće u cijelosti prepisati zbog kratkog vremena u kojem su dani na čitanje našem prevoditelju"²⁶.

Dakle, na isti način kako u svjedočanstvu Stepanova tako kod Kruševana, kradljivac Sionskih protokola i prevoditelj javljaju se u jednoj osobi.

Najautoritativniji izdavač Sionskih protokola - S. A. Nilus daje dvije inačice njihova pojavljivanja u Rusiji..

„Godine 1901. uspjelo mi je dobiti od jedne bliske mi osobe, danas već pokojne, rukopis u kojemu su, s neobičnom preglednošću i jasnoćom, prikazani tijek i razvoj svjetske sudbonosne tajne židovsko-masonske urote, koja je imala namjeru dovesti odmetnički svijet do njegova neizbježnog kraja. Osoba koja mi je predala rukopis uvjerava me da je taj rukopis točna kopij-prijevod iz originalnih dokumenata, koje je ukrala jedna ženska osoba od jednog od najutjecajnijih i najupućenijih voditelja framasonstva, nakon jednog od niza tajnih skupova "upućenih" negdje u Francuskoj, tomu židovskom gnijezdu framasonske urote. Upravo taj rukopis pod zajedničkim naslovom *Protokoli zasjedanjâ sionskih mudraca* ja stavljam na raspolaganje da ga oni koji žele mogu vidjeti, čuti i razumjeti”²⁷.

U trećem izdanju Sionskih protokola, u knjizi "Blizu je, pred vratima" . . . - Nilus to objavljuje nešto izmijenjeno:

”Godine 1901. uspjelo mi je doći u posjed jednoga rukopisa, i toj, razmjerno po opsegu nevelikoj bilježnici, bilo je suđeno proizvesti duboki preokret moga svjetonazora, kao što u čovjekovoj duši može proizvesti samo djelovanje Božje moći, slično čudu kada slijepac progleda. , Neka se na njemu javi djelo Božje!“

Taj je rukopis nosio naslov *Protokoli skupova Sionskih mudraca* i predao mi ga je, sad već pokojni černski kotarski predvodnik plemstva poslije stavropoljski vicegubernator, Aleksej Nikolajevič Suhotin (Spomeni se, bogoljubni čitatelju, u molitvama svojim za pokoj

---

²⁶ "Barjak" 1903. god. s.p. 6; br. 200.

²⁷ Ževahov, S.A. *Nilus*. Novi Sad, 1936., s. 22.-23.

boljara Alekseja!). Ja sam već započeo raditi svojim perom na slavu Božju, a sa Suhotinom sam se družio kao s čovjekom mojih nazora i uvjerenja, „krajnje-desnih“, kako ih sada nazivaju. Predajući mi rukopis Suhotin mi je rekao: - Uzmi ga i potpuno raspolaži njima, pročitaj, nadahni se i napravi od njega bilo što u korist duše kršćanske, jer on bi kod mene lažao uzalud. Glede političkih odnosa on je beskoristan, budući da je već kasno od njega nešto napraviti, ali glede duhovnosti - to je nešto sasvim drugo - on će u tvojim rukama, ako Bog da još nekakav plod donijeti. Uzged mi je Suhotin rekao da je on sa svoje strane, taj rukopis dobio od jedne dame, koja stalno boravi u inozemstvu, da je ta dama stanovnica Černskoga kotara (on je spomenuo i prezime, ali ja sam ga zaboravio) i da ga je ona dobila nekim tajanstvenim putem (gotovo krađom). Suhotin je govorio i o tomu da je jedan primjerak toga rukopisa spomenuta dama predala, nakon svoga povratka iz inozemstva, Sipjaginu, koji je u to doba bio ministar unutarnjih poslova, i da su Sipjagina nakon toga ubili . . .

Još dvije inačice su povezane s Nilusovim imenom glede objavljivanja Sionskih protokola u Rusiji.

Jedna je ona Nilusova koju priča neki Armand du Chayla (Aleksandr Maksimovič), pustovlov i probisvijet, a koju je on smislio, po svemu sudeći, po zapovijedi europskih organizacija 1921. godine. Du Chayla je pisao: " - Malo sam se raspitao o gospođi K . . . " Protokoli" su dospjeli do S. A. Nilusa? Meni se činilo veoma neobičnim da je ta golema, jedva pokretna gospođa, koju su shrvala ispitivanja i bolesti, moglo ikada proniknuti u "tajne kahale sionskih mudraca". "Da, - rekao je Nilus, - gospođa K dugo je živjela u inozemstvu, točnije u Francuskoj; i tamo je u Parizu dobila rukopis od jednog ruskog generala i predala mi ga je. taj je general uspio izvući rukopis izravno iz masonske pismohrane". Ja sam zapitao je li tajna i njegovo prezime. "Ne, - odgovorio je Sergej Aleksandrovič, - to je general Račkovskij. Dobar, radišan čovjek, mnogo je napravio svojedobno da bi istrгнуo žalac Kristovim neprijateljima"²⁸.

Još jedna inačica koju priča Nilus zasniva se na narodnoj predaji: »O tome kako su do njega dospjeli Sionski protokoli Sergej Aleksandrovič je ovako pričao: nakon što je objavio svoje prve knjige, k njemu je došla jedna starica, nekad siromašna veleposjednica negdje u Orlovskoj guberniji. Ona ga je zapitala hoće li se on odlučiti uklopiti u svoju knjigu i tiskati rečene protokole. Kao oni su njoj ostali nakon sinovljeve smrti, koji je opet njih dobio od svoje žene Židovke, koji se po nekim okolnostima našao u Parizu. Djevojka-Židovka se tamo zaljubila u nejga, obratila se na kršćanstvo i udala se za nj. Potajice ih je uzela s radnog stola svog oca, koji je bio jedan od "sionskih mudraca", i predala ih je svom zaručniku u ruke, rekavši da će možda dobro doći u Rusiji . . .²⁹. Ovu verziju potvrđuju činjenice stoga ima čisto legendarni karakter..

Nešto kasnije N.D. Ževahovu je uspjelo precizirati neke detalje osobnog S.A: Nilusova osvjedochenja. Knez je zapitkivao kći F.P. Stepanova kneginju V. F. Golicinu. Sjetivši se onoga što joj je pričao otac, ona je potvrdila da je rukopis Sionskih protokola njen otac dobio od A. N. Suhotina, i to na ruskom jeziku; da prvo objavljeno izdanje nije imalo naznaku tiskare, u kojoj se tiskalo, da bilo na ruskom jeziku; da je vjerojatno rukopis, koji je dobro njen otac, bio originalan rukopis koji je A:N. Suhotin dobio od anonimne dame, pri čemu je nepoznato je li taj rukopis bio preveden sa stranog jezika na ruski; da je S.A. Nilus dobio od njenog oca upravo taj rukopis koji je on prethodno dobio od A.N. Suhotina.³⁰

---

²⁸ Židovska tribina; tjednik posvećen interesima ruskih Židova. 14.05.1921. godine.

²⁹ Smirnova-Orlova. Zadnji dani Nilusovi // . Domostroj, 14.11.1991.

³⁰ Ževahov N. D. "Sergej Aleksandrovič Nilus". Novi Sad, 1936. god. str. 24.

Glavni zaključci koji na mse nameću pri razmatranju navedenih inačica mogli bi biti sljedeći:

- Sionski protokoli bili su otuđeni iz masonske spremačice,
- u Rusiji su Sionski protokoli već prevedeni,
- kradljivica i prevoditeljica rukopisa bila je ženska osoba, čije se ime radi nekog razloga skrivalo još 30-ih godina.

Prema mišljenju istražiteljice Sionskih protokola Leslie Fry ta je žena bila Julijana (Justijana) Dmitrijevna Glinka (1844.-1918.), kći bivšeg ruskog veleposlanika u Brazilu i Portugalu, dvorska dama carice Marije Fjodorovne. Tako L. Fry, ne mučeći sebe puno pozivajući se na izvore, sačinilo je ovu detektivsku priču s dvorskom spletkom³¹.

Njena inačica zasnovana je na glasinama i izmišljajima i zato malo odgovara stvarnosti.

Godine 1922. još jednu inačicu pojavljivanja protokola u Rusiji da je pukovnik F.V. Vinberg, nakon koje je bilo još nekoliko izmijenjenih izdanja. Po ovome Sionski su protokoli napisani ne u inozemstvu nego u Veržbolovu kada je N. Sokolov prešao rusku granicu. I u ovoj inačici prepisivačica je bila tajanstvena dama, ipak su joj pomagali agenti Policijskog odjela, koji su obavljali tehničke zadaće prema svojoj specijalnosti, tj. inscenirali su tako da je N. Sokolov trebao cijeli dan ostati u Veržbalovu. Oni su ga uspavali, primjerak Sionskih protokola predali su dani za onoliko vremena koliko joj je bilo potrebno da ih preslika.

Svoj doprinos u stvaranju nove verzije o putovima pojavljivanja Sionskih protokola u Rusiji da je ruski novinar M. O. Menjšikov. On priča o svom susretu s nekom svjetskom damom koja je nekim slučajem imala Sionskih protokola. Susret se odnosi na 1902. godinu.

"Protokoli tog tajnog sporazuma i njihovo tumačenje čuvalo se u strogoj tajni . . . - napisao je on prema riječima te žene. - U posljednje vrijeme oni su bili skriveni u Nici, koja je odavno nazvana tajnom prijestolnicom židovstva. Ali - protokoli su ukradeni. Dospjeli su u ruke nekog francuskog novinara, a od njega ih je dobila moja elegantna domaćica. Ona je, prema njenom kazivanju, njih velikom brzinom prevela, ali ne sve nego najvažnije odlomke iz tih dragocjenih dokumenata, na ruski jezik i shvatila da ih je najbolje izručiti meni".³²

Ako dopustimo mišljenje da su Sionski protokoli sačinjeni u sredini masonske Lože rosenkreuzera ili Memfis-Micraim, onda je najvjerojatniji put njihova dospijanja u Rusiju bio dolazak u Petrograd meštra Lože rosenkreuzera i martinista Papusa (1900.) i njegova prijatelja Filipa (1899.).

Obojica masona imali su na umu neko vrijeme prodrijeti na ruski Dvor i nastojali su tamo stvoriti masonsku ložu, što im, naravno nije pošlo za rukom. Poznato je da su oni pokušali u svoju organizaciju uvući mnoge ljude s Dvora. Treba napomenuti da su Suhotin i Stepanov, u čije su ruke najprije dospjeli protokoli, bili dvorskim krugovima, a potom su postali i viši dvorski činovnici. Priča o tome kako je nepoznata žena ukrala Sionske protokole u Parizu, a koja je po nečijem mišljenju bila J. Glinka, najvjerojatnije je namjerna dezinformacija da se ne bi kompromitirao Carski dvor.

Sionske je protokole u Rusiji mogao donijeti i sam utemeljitelj sionističkog pokreta Theodor Herzl. U kolovozu 1903. godine on je doputovao u Petrograd s namjerom združivanja sionizma s rukom vladom. Nakon Petrograda T. Herzl se uputio u Vilnu, gdje se onodobno nalazilo središte talmudističkog judaizma (Sinedrion) i rezidencija gaona od Vilne, nazivana među Židovima Novim Jeruzalemom. Ovdje se već nalazilo središte ortodoksne židovske sljedbe-hasida, na čijem su čelu bili ljubavički rabini.

---

³¹ Fry L. "Waters flowing eastward", Paris, 1931. god.

³² Novo vrijeme, 1902. travanj.

Pokretač svjetskog sionističkog pokreta kojeg su priznali Gaon i Sinedrion pobjednikom. "Kroz židovske uličice koje su odjekivale od uzbuđenja-piše Herzl, - ja sam se svečano uputio ka židovskoj općini, gdje su mene očekivali predstavnici (Sinedriona, Gaona, hasida - op.a.) i gomile zastupnika . . . Kasnije su me u svratištu posjetilaca razna izaslanstva, koja su mi donijela darove, i ponovno su se skupile gomile ljudi koje je rastjerivala policija³³.

Nakon prijema izaslanstava u kući, u blizini grada, jednog od članova Sinedriona - Ben-Jakova, bio je priređen domjenak u Herzlovu čast, prije kojeg su u veoma uskom krugu razmotrili politička pitanja. Na domjenku su nadravljali za skorašnje ustrojstvo židovske vlasti, a neki od nazočnih pili su u čast Herzla kao budućeg židovskog kralja.

Evo, kako se toga prisjeća sam Herzl: "Meni je u oči upao mladi radnik u plavoj košulji. Njegove grube, odlučne crte lica dale su mi povod da vjerujem kako pripada jednom od prevratničkih "kandidata za vođu", ali on me porazio zdravicom u čast onog trenutka kada će vladati "kraj Herzl".³⁴

Nije isključeno da je baš te večeri Herzl priopćio svojim suborcima ideje iz Sionskih protokola, koje su uvijek bile u suglasju s nevjgovim vlastitim mislima. Iako Herzl nije bio autor tog dokumenta javno mnijenje bilo je drugog mišljenja. U Moskvi je 1917. godine, trinaest godina nakon njegove smrti, objavljena brošura "Odlomci iz protokola prvog sionističkog kongresa, održanog u Bazelu, koje je savjetu priopćio "knez izgnanstva" Theodor Herzl". Odlomci s ubili izvučeni iz 1.-12., 14.-15., 17. i 23. protokola.

Veoma zanimljiva podudarnost. Herzl je napustio Rusiju 17. kolovoza 1903. godine, a Sionski protokoli su se počeli tiskati u masovnoj tiraži u novinama "Barjak" od 27. kolovoza te iste godine.

Još jednom raščlanjujući sve inačice pojavljivanja Sionskih protokola u Rusiji možemo se s pouzdanom točnošću zaustaviti samo na verziji F. P. Stepanova. Ona je potvrđena stvarnim činjenicama, premda je razvidno da je i Stepanov nedorečen, ne imenuje pravi izvor dobivanja Sionskih protokola.

Stepanovljevu inačicu djelomično potvrđuje postojanje izdanja na hektografu 1895. godine koji je sačuvan početkom 30-ih godina u Državnoj knjižnici SSSR-a V.I. Lenjina. Šezdesetih godina prilikom provjere knjižnog fonda tog primjerka više nije bilo, on je tajanstveno nestao. Istražitelji, koji su radili na tom primjerku, kazivali su da je njegovo zaglavlje bilo napisano slavenskom ligaturom, tekst je prepisan rukopisom dvije ili tri osobe.³⁵

Postoji čvrsto svjedočanstvo o izdanju iz 1897. godine, koje je tiskano u tiskari u Tuslkoj guberniji. To je izdanje korišteno pri sastavljanju tajnog dokumenata u Ministarstvu vanjskih poslova SAD-a. Njemu ga je predao Boris Brazol, časnik vojne obavještajne službe Rusije, a kasnije književnik.

Proučavajući to izdanje engleski istražitelj Norman Kon svjedoči da su odlomci iz tuskog izdanja 1897. godine "praktički identični tekstu koji je kasnije objavio Nilus i koje je osnova za sva potonja izdanja na cijelom svijetu".

Krajem 19. i na samom početku 20. stoljeća Rusijom su kolale stotine primjeraka Sionskih protokola, mnogo od njih bili su otipkani na pisaćem stroju, štoviše prepisivani su ručno. Kako je na primejr, pisao G.B. Sliosberg Sionski protokoli su išli od ruke do ruke u

---

³³ T. Herzl, "Izabarano"; str. 232.

³⁴ Ibid. str. 233.

³⁵ Primjerak je dospio u Državnu knjižnicu SSSR konfiskacijom za vrijeme prevrata zirke Pašukanisa. Godine 1934. preslik tog primjerka poslali su u Švicarsku njev Bernskog suda. Njemački prijevod teksta tog primjerka sačuvan je u Londonu kod Vinera, jednog od europskih organizatora Bernskog postupka.

Petrogradu još 1899. godine. "Jedan primjerak rukopisa S: J. Witte dobio je u ruke i tim povodom je naručio izvješće o tome, koje sam mu i pribavio. Tekst tog izvješća ostao je u mojoj pismohrani u Petrogradu.³⁶

I tako su od 1895. godine Sionski protokoli tijekom devet godina širili Rusijom sustavom samoizdavaštva. Dokument je bio toliko čudovišan da Rusi nisu ni htjeli vjerovati u mogućnost ostvarivanja njegovih zamisli. Rusko-japanski rat 1904.-1905. godine i prevrat koji je započeo s njim razbili su sve sumnje.

Prvi izdavač Sionskih protokola bio je ruski književnik i istaknuti društveni djelatnik Pavel Pavolakij Aleksandrovič Kruševan (1860.-1909.). Židovski razbojnici iz tajnih udruženja više puta su ga pokušali ubiti, jednom su ga dapače teško ranili iz zasjede, ali nisu ga uspjeli zastrašiti. Još nekoliko mjeseci prije početka rata i prevrata on je pokušavao unaprijed spriječiti i upozoriti vladu o početku "židovsko-masonskog dolaska". Prevratnička borba protiv Rusije, kako je poznato, započela je istodobno s rusko-japanskim ratom, u siječnju 1904. godine. Upravo tijekom tog mjeseca djelatnost subverzivnog liberalno-masonskog "Saveza oslobođenja" (na čelu s masonom P. B. Struve) prelazi iz Švicarske u Rusiju.

Kruševan je bio izdavač lista "Barjak", smjelo i bezkompromisno je istupao protiv neprijatelja Domovine. Od 28. kolovoza do 7. rujna 1903. godine u devet brojeva tog lista objavljuje se cjelokupni tekst Sionskih protokola pod naslovom "Program židovskog osvajanja svijeta". Predgovor i pogovor za prvo objavljivanje napisao je, kako se da zaključiti, sam Kruševan, a, osim toga, u "Barjaku" je bio tiskan prevoditeljev članak, koji je pripadao peru S. A: Nilusa.³⁷

Tekst Sionskih protokola u novinama "Barjak", kao što ću poslije pokazati, primjetno se razlikovao od onog koja je objavljivao S: A: Nilus. Naveden Sionske protokole Kruševan je, sudeći po svemu, dobio od Nilusa. Ipak je Kruševan ponešto slobodno obradio tekst, nastojeći ga prilagoditi stvarnim okolnostima u Rusiji.

Tijekom siječnja i veljače 1905. godine objavljeno je još jedno izdanje Sionskih protokola u novinama "Kazanski telegraf" (26.-29.01.1905; 01.02.1905.). U predgovoru redakcije pisalo je da su Sionski protokoli po kazanskoj guberniji u "vidu rukopisa i da s ubili tiskani u novinama na zamolbu podpisnika".

Nedugo prije Listopadskog ustanka antiruskih snaga u Moskvi i taj grad daje svoj doprinos u izdavanju Sionskih protokola. Oni su bili objavljeni pod nazivom "Stari i novi Protokoli skupa sionskih mudraca". Pričaju da su ih raspačavali zbunjenim židovskim agitatorima ruski radnici na barikadama, nakon čega su se mnogi od njih okrenuli protiv smutljivaca.³⁸

Kruševanovo izdanje postalo je temeljem za cijeli niz drugih izdanja koja je objavio poznati ruski javni djelatnik Georgij Vasiljevič Butmi (1865.-1927.). Tog muževnog čovjeka Židovi su pokušali ubiti nekoliko puta, šaljući m ucjenjivače jednog od njih, koji mu je prijetio oružjem, nekakvog Dimenta Butmi je nastrijelio i sud ga je oslobodio.³⁹

Još 1898. godine Butmi je objavio knjigu "Kapitali i dugovi" u kojoj je razotkrio bit parazitskog židovskog kapitala, koji je bio ustrojen u takvom gospodarskom poretku koji je dopuštao maloj skupini židovskih bankara upravljati apsolutnom većinom čovječanstva.

---

³⁶ Djela prošlih vremena: Bilješke ruskog Židova. pariz, 1933. t. 1. str. 290.

³⁷ Potom je S. A. Nilus taj članak pretiskao u svom izdanju protokola 1905. godine.

³⁸ ASTM. zbirka N.F. Stepanova.

³⁹ Ibid.

Nakon što je dobio Sionske protokole Butmija je osupnula sličnost zlokobnih zamisli s vlastitim zaključcima, do kojih je došao proučavajući djelatnost židovskih bankara. Butmi je napravio redakciju teksta protokola i unio neke nevelike dodatke na ruske teme o monopolu na vino, plemićkim bankama, financijama.

Krajem 1905. godine u Petrogradu, u tiskari vojnog stožera Carske garde, Butmi tiska svoje prvo izdanje Sionskih protokola pod naslovom "Korijen naših jada" sa poglavljem, koje je prethodilo tekstu samog dokumenta, - "Gdje je korijen suvremenog kaosa u društvenom ustroju Europe općenito pa i Rusije djelomično. Citati iz starih i suvremenih Protokola sionskih mudraca Svjetskog udruženja framazona.

Cenzura je odobrila izdanje 12. prosinca 1905. godine, u samom jeku podrivačkog rada sotonskih, židovskih snaga protiv Rusije. U bakanalijama prevratničkih zločina i masovnih ubojstava Rusa, skromna je knjiga bila uvjerljiv odgovor na mnoga pitanja tog vremena i tijekom dva-tri tjedna bila je potpuno rasprodana. Kraće od mjesec dana nakon što je izašlo prvo izdanje, 11. siječnja 1905. godine, isto tako u Petrogradu je Butmi uz podršku Saveza ruskog naroda objavio drugo, dopunjeno izdanje, ali pod drugim naslovom: "Razotkrivajuće riječi. Neprijatelji ljudskog roda" sa predtekstom "Protokoli, izvučeni iz tajnih pismohrana Sionskoga glavnog ureda (gdje je korijen suvremenog kaosa društvenog ustroja Europe općenito i Rusije djelomično)". Predgovor tom izdanju potpisao je sam Butmi. u knjizi je bila i "Obavijest o Židovima", koju je on napisao kao i na kraju "Riječ rabina" i pogovor. U takvom sastavu Sionskih protokola su bili objavljeni u Petrogradu još pet puta: tri tijekom 1906. godine i dva 1907. godine. Osim toga, Butmijevo izdanje bilo je pretiskano u Kazani 1906. godine pod naslovom "Odlomci iz protokola framazona".

Gotovo istodobno s Butmijevim izdanjem 1905. godine izašlo je još jedno izdanje Sionskih protokola koje je napravio ugledni ruski duhovni pisac Sergej Aleksandrovič Nilus (1862.-1929.). Sionski protokoli su ušli u drugo izdanje njegove knjige "Veliko u malom i antikrist kao bliza politička mogućnost. Bilješke pravoslavlca" (Carsko Selo: Tiskara Carskoselskog komiteta Crvenog križa, 1905. Naklada 2000 primjeraka). To je izdanje postalo klasikom - upravo na njoj se temeljeći ostvarena su sva potonja (nakon 1919. godina) izdanja Sionskih protokola u mnogim zemljama svijeta.⁴⁰

Za samo tri godine židovskog prevrata u Rusiji (1904.-1907.) objavljeno je čak 17 izdanja Sionskih protokola. Njih su čitali na svim skupovima, u vojnim krugovima, o njima se raspravljalo u obiteljima, širili ih među rodbinom, poznanicima i susjedima.

Bez obzira na veliko rasprostranjivanje Sionskih protokola, niti jedna prevratnička, židovska ili masonska organizacija nije se usudila u to doba optužiti ih da su krivotvorina. Podudarnost onoga što se zbivalo i zamisli Sionskih protokola razvidno je poražavala i uvjeravala ne samo ruski narod nego i židovsko-talmudističke i masonske pripadnike.

Prvobitna inačica Sionskih protokola nije bila razlomljena na poglavlje nego je to bio niz proizvoljnih odlomaka. U novinskoj varijanti Kruševana ta je osobitost originala bila sačuvana, ali ju je Butmi razlomio na 27 protokola, a Nilus na 24. Uostalom, Nilus je započeo numerirati protokole tek od izdanja 1911. godine, jer u izdanju od 1905. protokoli nisu bili brojkom označeni, samo je naznačeno: "sljedeći protokol", "još jedan protokol" itd. Sve to još jednom svjedoči o tome da su Kruševan i Nilus imali posla izravno s prazvorom, a Butmi ih

---

⁴⁰ Sljedeća izdanja knjiga S.A: Nilusa, koja su sadržavala tekst Sionskih protokola i tiskana uz njegovo osobno sudjelovanje, bila su: "Blizu je nadolazeći antikrist i carstvo vraga na zemlji". (Sergijev Posad, tiskana Svetotrojskog sergijevskog samostana, 1911., 10000 primjeraka), "Blizu je nadolazeći antikrist (M.: Tiskara Svetotrojskog sergijevskog samostana), "Blizu je nadolazeći antikrist i carstvo vraga na zemlji" (Sergijev Posad: Tiskara svetotrojskog sergijevskog samostana, 1912., 5000 primjeraka), "Blizu je , pred vratima". O tomu u što ne žele vjerovati, i što je tako blizu" (Sergijev Posad; Tiskara svetotrojskog sergijevskog samostana, 1917., 5000 primjeraka (velik dio naklada uništen je prema zapovijedi Kerenskog).

je iskoristio i obradio već pripremljeni tekst. Zajedno s tim razvidno je da je ideja o uređivanju teksta i njihovu numeriranju Butmijeva.

Objavljujući svoju varijantu Sionskih protokola, Butmi je koristio tekst iz lista "Barjak", ali je izbacio predgovor i pogovor koje je napisao Kruševan.

Kad usporedimo Kruševanovu i Butmijevu verziju razlike u tekstu Sionskih protokola su male. U 17-om protokolu Butmi (to je Nilusov 15.) nema odlomka "Mističnost vlasti" koji nalazimo kod Nilusa i Kruševana. U 21-om protokolu kod Butmija (17. Nilusov) nedostaje odlomak o odvjjetništvu, a koji Kruševan i Nilus imaju.

U 23. protokolu je nešto sam dodao formulirajući bit financijske politike židovskih bankara. Nekoliko je dodataka Butmi unio u protokol br. 27, jer zadnjih desetak redaka nemaju Kruševan i Nilus, tj. Butmi ih je sam dopisao radi pojašnjenja ideja Sionskih protokola.

Puno su veće razlike u tekstu Sionskih protokola između Kruševanove i Butmijeve varijante, s jedne strane, i Nilusove, s druge strane. Nilus je temeljitije i literaturno dotjerao original koji je posjedovao. Tekst Sionskih protokola kod Nilusa obrađenije je po obliku i bolje sistematiziran. Nilus nije samo dao svoju numeraciju protokolima, nego je ispred svakog postavio podnaslove koji pojašnjavaju i olakšavaju rad s tekstem.

Iz izdanja u izdanje Nilus je nastavio usavršavati tekst i njegovo tumačenje. U publikaciji od 1905. godine Sionski protokoli popraćeni su Nilusovim osvrtom na 11 stranica, a nakon toga pogovor na 13 stranica. Pogovor u izdanju od 1911. godine bio je zamijenjen nužnim objašnjenjima, koja su se samo djelomice poklapala s izdanjem iz 1905. godine (završavajući riječima "koji imaju uši"), a onda je slijedio novi tekst.

Kako možemo vidjeti, bez obzira na neka razilaženja u tekstovima Sionskih protokola, koje su objavili Kruševan, Butmi i Nilus, ipak su ono monolitni, jer utjelovljuju u sebi karakterne crte židovskog duha.

Posebno se to osjetilo u osvrtima S.A. Nilusa. Kruševanovi komentari, kao i Butmijevi iako nekako politiziraju Sionske protokole ipak nisu ništa manje temeljeni na pravoslavnim stajalištima, razmatrajući taj spis prije svega kao plan mistične borbe judaista-talmudista protiv kršćanskoga svijeta.

Nastojanje judaista-talmudista predočeno nam je u obliku znanja koji simbolizira Judino pleme. Glava zmaja to je lik tajne judejske uprave, koja je judaiste-talmudiste usmjeravala označenom cilju. Taj lik koriste sami sastavljači Sionskih protokola.

Nilusovo objavljivanje Sionskih protokola osvrta prema prosvjećenosti izlaganja i moći logike postali su svojevrsnim uzorkom za buduće izdavače toga zastrašujućega spisa. Svi izdavači Sionskih protokola izvan Rusije uzimali su Nilusovu inačicu kao etalon.

Mnogo su detaljniji i konkretniji osvrta G.V. Butmija na Sionske protokole nego Nilusovi. Oni su primjetno politizirani i prikladniji za objavljivanje.

Objavljivanje Sionskih protokola u Rusiji imalo je ne samo politički nego i vjerski karakter i nije bilo usmjereno na proturiječnost bilo kojemu narodu nego na borbu s nadolazećim antikristom, silama zla i satanizmom. Upravo su tako shvatili i spoznali Sionske protokole ruski sveti ljudi i pustinjaci 20. stoljeća, koji su blagosloveli njihovo objavljivanje i rasprostranjenje po Rusiji.

Zadnje izdanje Nilusove knjige "Blizu je, pred vratima — o tomu u što ne žele vjerovati a što je tako blizu", koje sadržava tekstove Sionskih protokola, bilo je tiskano, mjesec dana prije abdikacije cara Nikole II., u nakladi od 5 tisuća primjeraka. Masonska Privremena vlada, koja je ugrabila vlast, među prvim svojim odlukama objavljuje zapovijedi, koju je potpisao A.F. Kerenski, o uništenju cjelokupne naklade "reakcionarske knjige". Skupina prevratničkih vojnika došla bi do skladišta knjiga, izbacivala ih na ulicu i spaljivala.

Od cijele naklade sačuvano je nešto više od desetine tj. otprilike 600 primjeraka, koji su do tada već bili prodani⁴¹

»Moja knjiga o nadolazećem antikristu — pisao je krajem 1917. godine S.A. Nilus, — izašao je iz tiska u siječnju 1917. g., a već 02. ožujka te godine došlo je do odricanje od Svernskog prijestolja u svoje i sinovljevo ime cara Nikole II. Kuća Romanović kao dinastije samodržaca prestala je vladati i privremena ruska vlada bez odlaganja je proglasila republiku.

Ono što se u mojoj knjizi činilo mogućim postalo je stvarnom činjenicom, dijelom prošlosti. Bezbožnik je uzet iz ruske pravoslavne sredine. Nije nužno biti prorokom da bi se predvidjela njegova objava u blizoj budućnosti i odnos svih drugih monarhističkih država, ne isključujući "pobjedonosnu" Njemačku i njene saveznike. To ne može mimoći svjetski i svesvjetski kongres, nakon kojih će se okončati svjetska ljudska katastrofa, koja će trajati ali je već blizu svojemu konačnom trenutku.

Prema riječima sv. Pavla apostola i predaji Svetog psima taj dolazak Bezbožnika, sam po sebi je blizu i najrazvidniji znak njegove pojave koja mora doći u svoje vrijeme, bez sumnje je tajna bezakonja koja već očituje svoju silu, dolazak Bezbožnika bit će, dakako, uz suradnju Sotone, popraćen svakovrsnim silnim djelima, varavim čudesnim znakovima i svakovrsnim pokvarenim zavodjenjem, namijenjen onima koji propadaju za kaznu što nisu prihvatili ljubav prema istini da bi se tako spasili (2 Sol. 2,7-10)⁴².

Privremena vlada ne samo da je namjeravala uništiti Sionske protokole nego je naredila jednom od svojih komesara, istaknutom masonskom djelatniku S:GF. Svatikovu neka objasni njihovo podrijetlo. Ljeti 1917. godine Svatikov je otputovao u Pariz radi likvidacije ruske obavještajne službe u inozemstvu i usput je pokušao istražiti "djela Sionskih protokola". Već tada je taj masonski zavjerenik neosnovano naveo verziju o tome da ih je fabricirala ruska policija s načelnikom ruske agenture u inozemstvu P.I. Račkovskim(? - 1909.). Navodeći svoju tvrdnju Svatikov nije uspio priložiti niti jedan dokaz osim nepotvrđenih izjava nekog Binta, sitnog ruskog agenta u Prizu, francuskoga državljanstva a podrijetlom Židova. Tom je Bintu, nakon prekida djelatnosti ruske inozemne obavještajne službe, bio potreban novac te je dugo vremena obećavao Svatikovu prodati papire koji su se odnosili na njegov rad u ruskoj inozemnoj agenturi, a među njima je bio i neki "Sionski dokument". Nastojeći od Svatikova izmamiti što više novca on ga je redovito "hranio obećanjima" koja na kraju nije ispunio. "Sionski dokument" su provjerili te se pokazalo da je to zasljepljivanje, tj. samo popis nekoliko knjiga na temu židovstva. Kasnije je Svatikov nastavio potragu za dokazima svoje besmislene tvrdnje. Godine 1934. na zamolbu židovskih organizatora Bernskoga procesa priprema, za novac, zabilješku "Stvaranje Sionskih protokola" prema podacima službene istrage 1917. godine, u kojoj, loše krivotvoreći činjenice, ponovno pokušava stvaranje Sionskih protokola pripisati ruskoj policiji.

Bez obzira na proganjanje Sionskih protokola, Privremena vlada nije mogla zaustaviti njihovo širenje uokolo. Zbivanja u zemlji postojano su potvrđivala "ubojitu istinu" toga spisa.

U Moskvi 1917. godine na Velikoj sadovoj ulici, u tiskari "Ruski tisak" izdana je skraćena varijanta Sionskih protokola. Njegovi su nepoznati sastavljači mislili da je protokole napisao vođa sionizma Theodor Herzl, koji je, kako su mislili, imao visok položaj "kneza izгона". Naslov na omotnici knjižice je glasio: "Izvadak iz protokola I. Sionističkog kongresa, održanog u Baselu u kolovozu 1897. godine, koje je Savjetu starješina iznio, knez izгона

---

⁴¹ Ta "prevratnička akcija" učinila je da se Nilusova knjiga, koja je sadržavala Sionske protokole prodavala do abdikacije Nikole II. po 30-40 rubalaj, a za vrijeme Privremene vlade ispod "banka" po 500-600 rubalja ("Zraka svjetla", Berlin, 1920. god. br. 3. str. 104).

⁴² "Žarka ljubav", str. 17.

Theodor Herzl". Osobe koje su nastavljale tu knjigu koristile su 1-5, 7-12, 14-15, 17 i 23 Sionske protokole. Izdanje je učinjeno javno s agitacijskim ciljem, da bi se pokazalo koliko programatska stajališta Sionskih protokola odgovaraju strahotnim zbivanjima u doba prevrata 1917. godine.

U Sovjetskoj Rusiji, prema dekretu Sovnarkoma 1918. godine i obrazloženju Narkomjusta, za čuvanje i širenje Sionskih protokola određena je smrtna kazna bez suđenja i istrage. Ljudi koji su posjedovali taj spis izjednačavali su se s banditima i pljačkašima (pogromašima) i bez odlaganja su ih strijeljali uza najbliži zid. Takva reakcija sovjetske vlade na Sionske protokole objašnjavale se ponajprije njenim narodnosnim sastavom (90 % su bili Židovi) i krajnje antikršćanskim i antiruskim usmjerenjem. U širenju Sionskih protokola židovski su boljševici vidjeli prijetnju izbijanja na vidjelo prljavoga rublja.

U Yokohami je 1919. godine izdavač D. Uralec (izd. "Heureka") objavio je brošuru na ruskom jeziku pod naslovom "Boljševizam i Židovi. 24 protokola sionitskoga (tako je u izvorniku, op.a.) kongresa u Baselu 1897. godine. Prema izdanju S: Nilusa".

Iste te 1919. godine u Habarovsku izlazi brošura pod naslovom "Dokumentarni podaci", koji dokazuju podrijetlo boljševizma i čemu teži boljševizam u zbilji".

U doba građanskoga rata, kada su se ostvarile mnoge prognoze iz Sionskih protokola, popularnost protokola među ruskim ljudima naglo je rasla. Protokoli su kolali iz ruke u ruku, prepisivani su, pretiskavali su ih, iščitavali do zadnjeg slova. Za bilo koje izdanje knjiga, bilo Butmijevih bilo Nilusovih, u kojima su se nalazili Sionski protokoli, ljudi su davali "masne" novce.

Pojavljuju se i nova tiskarska izdanja toga spisa. Tijekom ljeta 1918. godine Sionski protokoli ponovno se objavljuju u Moskvi i davali su ih časnicima, koji su s Dobrovoljačkom vojskom išli na jug. Te iste godine u Novočerkasku je u golemoj nakladi, više desetaka tisuća primjeraka, izdana brošura "Sionski protokoli, plan judejsko-masonskoga osvajanja svijeta", čiji je izdavač bio I.A: Radionov. U Simferopolu je također u golemoj nakladi izdana knjižica, otisnuta na papirusu ružičaste boje pod naslovom "13 sionskih protokola, ili što se Židovu hoće, to i dobije" (26. str., izdavač "Ovod", s nevelikim predgovorom i pogovorom). Temeljem toga izdanja bilo je izdanje G.V. Butmija. Poslije je ta knjižica još jednom objavljena u Alušku.⁴³

Jedno za drugim izlaze od 1918.-1920. godine nova izdanja protokola u Vladivostoku, Irkutsku, Omsku, Rostovu na Donu, Taganrogu, Habrosku, Harkovu. Posebno izdanje Sionskih protokola bilo je otisnuto u Japanu na ruskom jeziku i prepravljena za rasprostranjivanje po ruskom Dalekom istoku.

U Bijeloj armiji protokoli suse širili među časnicima i najrazboritijim vojnicima su se liberalno-masonsko vodstvo Bijele armije, vlada Kolčakova i naročito Vrangeljeva svim silama trudili to suzbiti. Kako je priopćio židovski istražitelj I. Chericower (?) "gledom na neke podatke, početkom 1919. godine skupina monarhista u Omsku, koju je predvodio kapetan Krašeninnikov, pokušala je proširiti protokole među vojnicima admirala Kolčaka i među pučanstvom Sibira. Međutim Kolčak je poduzeo odlučne mjere, budući da se bojao javnoga mnijenja Amerike, na koju je on bio usmjeren. U listopadu 1919. godine isti taj Krašeninnikov, koji se tada nalazio u Vladivostoku, ponovno je pokušao raspačavati

---

⁴³ AGI. Zbirka B.I. Nikolaevskoga. I. Čerikovev (?). Protokoli, njihovi izvori i raspačivači. Daktilografija s potpisom autora. str. 11.

protokole s pogromaškim, ali su se upetljale inozemne misije i protokole je tobože konficirala policija".⁴⁴

Još se najžešća bitka bila s raspačavanjem Sionskih protokola za vrijeme vlade generala Vrangelja (?), u kojoj su glavnu ulogu imali istaknuti djelatnici judaizma (M.V. Vinaver ?) i masonstva (P.B. Struve ?), N.S: Tagancev (?), M.B. Bernacki).

Ljetom 1919. godine Sionski protokoli prekoračili su granicu Rusije i počeli su se brzo širiti po Zapadnoj Europi i Americi. Od 1920. godine Sionski protokoli tiskaju se u bezbroj izdanja na engleskom, francuskom i talijanskom jeziku.

Judaističke su organizacije 1920. godine u Europi i Americi započele veliku kampanju u svezi s diskreditacijom Sionskih protokola. Kampanju je počeo Lusén Wolf (?), uz pomoć Rothschildova novca objavio je dvije tanke agitacijske brošure, koje nisu uspjele nikoga uvjeriti ni u što, te su prošle sasvim nezamjećene.⁴⁵

U prosincu 1920. godine judaističke organizacije sazvale su konferenciju u New Yorku i pustile u prođu posebnu deklaraciju protiv Sionskih protokola, u kojoj se tvrdilo kako je taj spis krivotvorina. Deklaraciju su potpisali voditelji najvećih judaističkih organizacija svijeta. S proglasom "protiv antisemitizma i okrivljavanja Židova u svjetskoj uroti" istupili su predstavnici masonskih loža i istaknuti politički dužnosnici SAD-a — msoni V. Vilson, T. Roosevelt, H. Taft i Brian.

Dakle, postavivš i sebi cilj uništenje Sionskih protokola, predstavnici židovskih udruženja pribavljali su lažne svjedoke, koji su za velik novac bili na usluzi svojim unajmiteljima s dubokim džepovima. lažni su svjedoci izjavljivali kako su Sionski protokoli fabricirani unutar ruske policije pod vodstvom generala Račkovskoga, budući da njega vodeći ljudi židovskih organizacija nisu voljeli zbog njegove principijelnosti glede židovstva i nepotkupljivosti.

Među tim lažnim svjedocima bili su sumnjivci, pustolovi i probisvjeti: umirovljeni podkapetnatn carske vojske Donskoga, a podrijetlom Francuz, A. du Chayla, kneginja Radzvilli i H. Herblet. Poznati liberalno-masonski povjesničar B. Nikolajevski, koji je proučavao podrijetlo Sionskih protokola, o prvo dvoje je napisao: "Du Chayla je probijsvijet, ali o njegovoj ulozi, kao ni o ulozi kneginje Radzvilli neću raspravljati; ispočetka su oni bili u antisemitskom taboru (Radvilli je najvjerojatnije bila njemačka špijunka, Bjulova (?) ljubavnica . . .).⁴⁶

Za te je lažne svjedoke bio sastavljen scenarij prema kojemu su oni trebali potvrditi kako su Sionske protokole sastavili agenti ruske carske policije i kako je general policije Račkovski njih predao S. Nilusu 1904. godine. U iskazima sve troje svjedoka nailazimo na mnoštvo izmišljenih potankosti, koje se veoma lako mogu opovrgnuti ako ih usporedimo s drugim izvorima.

Nevjerojatno je koliku su nesposobnost tvorci krivotvorine pokazali sastavljajući taj scenarij. Nisu znali da su se Sionski protokoli raspačavali u Rusiji ne od 1905. godine,⁴⁷ nego

---

⁴⁴ AGI. Zbirka B.I. Nikolajevskoga. I. Čerkover (Chericower ?). Protokoli, njihovi izvori i raspačivači. Daktilografija s potpisom autora. str. 12. Potrebno je napomenuti da je čelnik Kolčakove vlade bio mason P. Vologodskij, a ministar financija mason P.A. Buriškin.

⁴⁵ L. Wolf, "The Jewish bogey and the forged protocols of Zion". London 1920;
L. Wolf, "The Myth of Jewich menace", London. 1920.

⁴⁶ AGI. Knjižnica B.I. Nikolajevskoga, str. 20-24.

⁴⁷ Krivotvoritelji nisu znali da prvo izdanje knjige "Veliko u malom" (1902.) još uvijek nije sadržavalo Sionske protokole, oni su uključeni u knjigu tek u drugom izdanju 1905. godine.

deset godina ranije. Prije nego što su objavljeni u Nilusovoj knjizi objavljavani su pet puta. Prilagođavajući činjenice pojave Sionskih protokola Nilusovoj publikaciji, krivotvoritelji bez dokaza odmah su se uvalili u nepriliku. Jer kako Nilus nije bio prvi izdavač Sionskih protokola ostali su u zraku visjeti i ostali izmišljaji lažnih svjedoka — o generalu Račkovskom, koji je navodno predao Nilusu nekakvu bilježnicu s tekstom Sionskih protokola 1904. ili 1905. godine, pa o policijskom agentu, tobožnjem sastavljaču toga spisa, M. Golovinskom. Sasvim su ružni pokušaji lažnih svjedoka da Nilusu pripisu ulogu dvorskog spletkara.

Kampanja lažnih svjedoka počela je u najvećim židovskim izdanjima — "Američkom Židovu" ("American Hebrew", SAD) i "Židovska tribina", tjedniku posvećenom interesima ruskih Židova, (Pariz), — a nakon toga su je prihvatile redom ostale liberalno-masonske novine poput "Posljednjih novosti" P. Miljukova, koje su publicirale sva lažna svjedočanstva, koja su ranije bila objavljena u židovskim novinama.

Ujesen 1921. godine židovske organizacije započele su novi čin diskreditacije Sionskih protokola. Signal za početak bilo je objavljivanje u časopisu "Times" članka⁴⁸ carigradskoga dopisnika čije se prezime zbog nečega zatajilo⁴⁹.

Taj neimenovani dopisnik je priopćio kako mu je prišao tajanstveni X., ruski građanin, i ispričao kako je nedavno dobio od nepoznatog časnika odjela ruske Ochrane, koji je pobjegao iz Rusije, zbirku starih knjiga, među kojima se nalazila knjiga Mauricea Jolyja "Dijalog". Dotični X. je usporedio nađenu knjigu sa Sionskim protokolima i našao mnogo podudarnosti u tekstu. Na temelju toga moglo se zaključiti da su Sionski protokoli plagijat Jolyjevih "Dijaloga". Kako sam prije naveo Sionski protokoli i "Dijalog" M. Jolyja imali su zajednički prazvor, koji je pored toga bio temeljem ostalih judaističko-masonskih dokumenata, kao npr. tajni papiri A: Veisgupta (?), karbonjera, Alijanse međunarodne braće i drugih sličnih udruženja i loža.

Članak iz "Timesa" pretiskuju "Posljednje novosti". Štoviše, P. Miljukov taj članak izdaje u obliku brošure "Istina o Sionskim protokolima", "Literaturna krivotvorina", dajući u početku svoj poprilično nelogičan predgovor.⁵⁰

Svoj prinos diskreditaciji Sionskih protokola daje i drugi bivši dužnosnik Privremene vlade komesar S. Svatikov. Izjavljujući otvoreno kako je Sionski protokol tobože fabricirao Račkovski, ali tu izjavu nije potvrdio niti jednom činjenicom.⁵¹ Štoviše uputio se smjerom izravne krivotvorine, jer je izjavio da su "od P.J. Ščegoljeva, koji je po nalogu Privremene vlade 1917. godine razvrstavao vađenje uredskih poslova i pismohranu policijskog odjela, bili već 1917. godine podaci o tomu kako su "Protokoli" — krivotvorina, napravljena u Parizu"⁵²

Mnogi izvršitelji izvanrednih naloga nisu ni uspjeli pročitati kako treba Sionske protokole i istražiti njihovu povijest nastajanja. Jasan primjer toga "napora" bila je knjiga "Protokoli sionskih mudraca: povijest jedne zablude" (Berlin, 1923.). Napisana po narudžbi,

---

⁴⁸ Times. 16.-18. kolovoza 1921.

⁴⁹ Ime te tajanstvene osobe ipak sam uspio saznati gledom na materijale Guverovske pismohrane. Zvao se Filip Greyves (?). Kasnije je postao voditelj odjela tih novina. Razlog skrivanja njegova imena nije mi poznat.

⁵⁰ Istina o Sionskim protokolima. Literaturna krivotvorina. Predgovor P.N. Miljukov. Pariz, 1922. godine.

⁵¹ Židovska tribina. br. 87., 1921. godine.

⁵² Ibid.

knjiga je bila bjelodano lažna i zbrkana. Njezin autor J. L. Judeljevski se pobojavao potpisati svoje pravo prezime te ju je izdao pod pseudonimom J. Deljevski

Prva glava knjige počinje s grubom pogreškom. Autor je tvrdio da je "prvo izdanje Sionskih protokola objavio S. Nilus 1902. godine".⁵³ Nakon nekoliko redaka autor si je dopustio još jednu, ništa manje ozbiljnu pogrešku, tvrdeći kako je prvo izdanje Sionskih protokola uradio Butmi 1907. godine. Savršeno je jasno da autor nije vladao temom o kojoj je bio odlučio napisati knjigu.

Zagonetka o podrijetlu Sionskih protokola je uznemiravati umove mnogih ljudi. Povjesničari, koji su bez preduvjerenja i nepodmitljivi, i dalje uporno traže odgovor na pitanje tko je uistinu bio tvorac Sionskih protokola. U prvoj polovini 20-ih godina, hajde neka, bio je najpopularniji odgovor Leslie Fry na to pitanje.

Život Leslie Fry bio je ovijen aureolom tajanstvenosti. Nitko nema pojma ništa o njenom podrijetlu. Budući da je dobro vladala ruskim jezikom moglo bi se predmnijevati da je živjela u Rusiji. Postoje navodi da je ona "sudjelovala u literaturnoj kampanji protiv boljševika u Europi i Americi, nakon prevrata skrila je pravo ime pod pseudonimom".⁵⁴ Do 1921. godine L. Fry je živjela u Francuskoj, a zatim se preselila u SAD gdje je surađivala s H. Fordom. U SAD-u se udala za ruskog emigranta Šišmareva. Od 1925. do 1926. povezana je s procesom Ford u svezi sa Sionskim protokolima putovala je u Rusiju s namjerom da se u tajnosti susretne s Nilusom i donese dokaze podrijetlu toga spisa. Nije se uspjela vidjeti s Nilusom, ali je razgovarala s njegovom ženom i nikakve nove podatke nije dobila.⁵⁵ L. Fry je objavila 1921. godine u časopisu "La vieille France" članak o podrijetlu Sionskih protokola tvrdeći da je njihov autor Achad Ha-Am (Ilinzberg) i da su u originalu napisani na starohebrejskom. Stajalište L. Fry prihvaćali su dugo vremena mnogi propagandisti i raspačivači Sionskih protokola.

Nakon mnogo godina rada L. Fry objavljuje generalizirani rad na problemu Sionskih protokola koji ne na svoj način priručnik za sve one koje taj dokument zanima.⁵⁶

U knjizi su prvi put bile objavljene izjave prvog izdavača Sionskih protokola F.P. Stepanova i priložen je Nilusov portret.

Cijela Njemačka je 1922. godine bila uznemirena senzacionalnim okrivljavanjem poznatoga njemačkoga monarhista grofa Reventlowa zbog izjave o židovskom piscu O.I. Ginzbergu, koji je pisao pod pseudonimom Achad Ha-Am. Grof Reventlow je proglasio Ginzberga sudjelovateljem tajnih sjednica židovskih urotnika i koautorom Sionskih protokola. Prema priopćenju njemačkih novina Ginzberg je zaprijetio grofu da će ga tužiti zbog klevete. Spremao se veoma velik proces. Kao što je pisala "Židovska tribina" (br. 112, 1922.) "Odabrani predstavnici njemačkog židovstva bit će na tom procesu uz Achada Ha-Ama". Ipak u posljednjem trenutku židovski je pisac povukao tužbu. Pokazalo se da se u svojim optužbama Reventlow pozivao na materijal iz članka francuske istražiteljice L. Fry "Autor protokola Achad Ha-Am i sionizam".⁵⁷

Iako je sjajno razotkrila zločinački, antičovječni karakter judaizma i sionizma, L. Fry nije uspjela naći dokaze koji bi nas uvjerili da je Achad Ha-Am autor Sionskih protokola.

---

⁵³ J. Deljevski. Protokoli sionskih mudraca: povijest jedne zablude. Berlin, 1923.

⁵⁴ AGI: Zbirka B.I. Nikolajevskoga, bilješka I. Čerikovera (?), str. 27.

⁵⁵ Ibid.

⁵⁶ L. Fry "Le Juif, natre naitre, Riss, Pariz. 1931.

⁵⁷ L. Fry "L'auteur des Protocoles Achad ha-Am et le Sionime //La Vieille France, br. 218, 1921. god.

Pojava mnogih novih istraživanja i materijala po pitanju Sionskih protokola ne dopušta danas uopće govoriti da su bili napisani na starohebrejskome. Ni drugi podaci koji je L. Fry navela ne podudaraju se npr. da su Sionski protokoli bili poznati u Odessi još 1890. godine. Vjerojatno je riječ o nekom drugom sličnom spisu kao npr. poznata "Govor rabina" (? Riječi).

Masonska loža "B'nai Moshe" (?) (Fry ju naziva "Bne-Mojše") nije prema Sionskim protokolima imala drugačiji odnos od drugih židovskih masonskih loža, koja je postojala u granicama opće ideologije, koju su propovijedali Sionski protokoli.

Svejedno su istraživanja L. Fry odigrala veliku ulogu u pravilnoj ocjeni Sionskih protokola i spoznaji o mizantropskoj ideologiji njenih tvoraca. Nije uzalud Ginzberg odustao od tužbe da joj se sudi shvaćajući da će silna javna rasprava o tom djelu dovesti do nepoželjna publiciteta tajnih planova judaističko-talmudističkoga svjetskoga poretka.

Početakom 30-ih godina međunarodne judaističke organizacije, u prvom redu "Sinovi saveza" i sionisti, sazivaju sjednice na kojima uporno razrađuju pitanje o "borbi s antisemitskom promičbom i ponajprije širenjem Sionskih protokola".

Godine 1932. i početkom 1933. formirana je specijalna skupina židovskih aktivista kojima je bilo naređeno organizirati međunarodni proces, mobilizirati sav svjetski židovski tisak koji će o njemu izvješćivati, pripremati svjedoke i stručnjake, koji će službeno posvjedočiti "lažnost Sionskih protokola i činjenicu da ih je fabricirala ruska policija". Osobita zadaća te skupine bila je u tome da pripremi svjetsko javno mnijenje. Veodeću ulogu u pripremi procesa odigrali su Viner, Boris Izrailjevič Livšic,⁵⁸(1879-?), Ilja M. Čerikover (1881.-1943.), Henrik Borisovič Sliozberg (1863.-1937.) i Vladimir Jevgenjevič Žabotinski (1880.-1940.). Trojica od njih bili su istaknuti masoni.

Prvotno je provođenje procesa "protiv" Sionskih protokola planirano u Njemačkoj, gdje se u to doba nalazila najmoćnija i aktivna židovska zajednica. Ipak, dolazak Hitlera na vlast izmijenio je planove židovskih vođa. Odlučili su provesti postupak u Švicarskoj.

Početakom 1933. godine židovski tisak i liberalno-masonska sredstva masovne informacije koja su mu bila sklona uporno puštaju glasine o predstojećoj aneksiji Švicarske Njemačkoj, gotovo istodobno pokrenuta je tema o "podrijetlu Sionskih protokola".

Probijanje snaga židovskih udruženja ostvaruje se Baselskim procesom. Da bi započeli taj postupak judejske su vođe kao povod uzele članak doktora Zundera u časopisu "Eiserner Baren" (09.07.1933. godine), u kojemu taj znanstvenik govori o pitanju judaističkih planova svjetske dominacije i pogrešno se pozvao na riječi štokolruskoga rabina Ereinpricea (?) ("Eiserner Baren, 09.07.1933.).

Tužitelji na tom procesu bili su predsjednik židovske zajednice u Švicarskoj M.I. Dreyfus-Brodski i predsjednik organizacija švicarskih sionista Markus Kohn.

Na suđenje su bili pozvani prvi njemački izdavač Sionskih protokola Gottfried Zur-Breek (Müller fon Hansen), Theodor Fritsch i sam doktor Zunder (?). Suđenje je počelo u Baselu 11. lipnja. Na toj vješto, organiziranoj sjednici sudac je, stavši na židovsku stranu, naredio da se do donošenja odluke zapovijedi ovrha svih preostalih 760 primjeraka Sionskih protokola.

Zatim je Zunderu bilo predloženo kao svojedobno i Fordu, da se odrekne svojih uvjerenje. Odvjetnik židovskih organizacija, u njihovo je ime, uporno tražio da sud donese odluku o konfiskaciji Sionskih protokola i knjiga Zur-Beeka i Fritsch, te je izjavio u svojoj odluci da su Sionski protokoli — "gruba krivotvorina".⁵⁹

---

⁵⁸ ASTM. Zbirka N.F.Stepanova. Dokumenti i materijali u svezi s Bernskim procesom.

⁵⁹ "Vozroždenie", 12. lipnja 1934. godine.

Suđenje u Baselu se mnogo puta odlagalo da se na kraju ne bi ni održalo. Njega je zatomila glasna zbivanja i ishodi Bernskog procesa u svezi sa Sionskim protokolima.

Nepobitno je da su, započinjući istodobno dva procesa zbog Sionskih protokola, židovske su organizacije vješto koordinirale svoja djelovanja.

Ujesen 1933. godine židovski odvjetnik prof. Matti i George Brunschwig predali su na Bernski sud žalbu s zahtjevom ponavljanja kaznenog gonjenja za raspačavanje Sionskih protokola od strane Nacionalne fronte.

Na prvom je zasjedanju sud odlučio razmotriti pitanje o podrijetlu Sionskih protokola. Odlučeno je bilo izabrati tu vještaka, po jednog od tužitelja, tuženoga i suda. Sudsku su raspravu u biti tako odgodili do jeseni 1934. godine.

Za predsjedavajućeg na tom suenju u svezi sa Sionskim protokolima bio je određen sudac Meyer, koji nije skrivao svoje prožidovske simpatije.

Judaistički su bankari udijelili židovskim organizatorima procesa znatne iznose novca za plaćanje odvjetnika i većine vještaka. Posebice su veliki novac židovske organizacije potratile na plaćanje usluga (zapravo podmićivanja) "svjedoka". U svojstvu "svjedoka" sa židovske su strane bili pozvani ugledni judejski i masonski djelatnici (Ch. Weizmann, Meyer-Ebner, rabin Erenprice (?), M. Bodenheimer (?), G.B. Sliosberg (?), P.N. Miljukov, S.G. Svatikov, V.L. Burcev, B.I. Nikolajevski, A. du Chayla i ostali. Mnogim "svjedocima" bila su dopuštena putovanja radi prikupljanja materijala i preslušavanja osoba, čije bi izjave mogle ići u prilog židovske strane.

Glavni vještak tužiteljstva, kojega je izabrala židovska strana, bio je profesor Baumgarten, s dodijeljenim mu pomoćnicima - Cherikover (?), Wiener i Livšic (?).

Židovski organizatori procesa nisu žalili novac za plaćanje "svjedoka" i vještaka. Još prije početka procesa Židovski znanstveni institut i Kongres američkih Židova u New Yorku, a koje su financirali međunarodni židovski bankari Warburg, stavljaju u dužnost dvojici ljevičara, ruskim povjesničarima B.I. Nikolajevskom i S.G. Svatikovu napisati knjigu o "krivotvorenju protokola". Za predujam su koautori dobili od jednoga organizatora Bernskoga procesa I. Cherikovera (? 2500 franaka, o čemu su sačuvani dokazni dokumenti.

Ujesen 1934. godine u židovskim novinama "New York Forward" objavljena je serija članaka Nikolajevskoga, koje je napisao pod pseudonimom N. Borisov. U tim je člancima ruski suradnik židovskih udruženja zapravo poticao na raspravu sa braniteljima Sionskih protokola⁶⁰.

Početakom 1934. godine na pripremu Bernskoga procesa vrbuje se V.L. Burcev. Poput Nikolajevskoga i Svatikova i njega su financirale židovske organizacije. "Od tada, — pisao je Burcev, — ja sam što je bilo moguće više nastojao doznati sve o "Protokolima".⁶¹

Zakulisnu spletku židovskih organizatora u svezi s Bernskim procesom razotkriva pismo koje se sačuvalo u arhivu B.I. Nikolajevskoga, a koje je on uputio B.I. Livšicu (?). Iz toga je pisma bilo bjelodano da je između židovskih organizatora i takozvanih svjedoka, a to su Miljukov, Burcev, Nikolajevski i Svatikov, postojao tajni sporazum, zločinački dogovor. Osim toga, iz pisma je razvidno da su svi "svjedoci" dobivali novac od židovskih organizatora procesa.

Judaističko-masonski vođe su jednoglasno tvrdili da Sionski protokoli nemaju veze s ideologijom judaizma i sionizma, da judaizam i masonstvo nisu povezani. Nakon izjave profesora Zundera u ime tuženih sudu se obratio njihov odvjetnik i predložio za vještaka

---

⁶⁰ AGI. Zbirka B.I. Nikolajevskoga, str. 20-6.

⁶¹ V.L. Burcev, "U potrazi za provokatorima". Protokoli sionskih mudraca-dokazana je krivotvorina. M., 1991. str. 289.

istaknutoga njemačkoga stručnjaka za židovsko pitanje pukovnika Ericha Felischhauera. Nakon polemiziranja strana bilo je udovoljeno zahtjevu obrane, međutim sud je odložio ročište za pet mjeseci, do travnja 1935. godine.

Međunarodna sionistička organizacija uspjela je uspostaviti vezu s sovjetskim Židovima i organizirati u SSSR-u skupinu pomoćnika kojima je bio dopušten rad u tajnim pismohranama u svrhu prikupljanja materijala za Bernski proces. U toj su skupini radili sionisti A.S. Tagre, J.V. Členov i mason P.N. Maljantovič (1870-1939.), bivši ministar pravosuđa Privremene vlade.

Od strane SSSR-a pomoć sionistima na čelu je bio P.G. Smidovič (1874.-1935.), član VCIK i CK VKP (b). Tijekom nekoliko mjeseci djelovanje se odvijalo pod oznakom "povjerljivo". Znatno dio pismohrana ruske carske policije bio je pregledan. Iz Moskve i Lenjingrada na adresu Bernskoga suda stizale su knjige i preslike spisa. Materijali iz Rusije nisu uvijek išli legalnim putem, preko službenih diplomatskih predstavnika Švicarske u Moskvi, nego tajnim kanalima preko Miljukova, Nikolajevskog i Burceva.⁶²

Pokušavajući pripisati autorstvo Sionskih protokola ruskoj policiji, sionisti su proučavali ne samo dokumentaciju ruskih obavještajnih službi nego su utvrđivali rodbinske veze osoba koje su na ovaj ili onaj način sudjelovale u širenju Sionskih protokola. Budući da su se okrenuli sovjetskim pismohranama, organizatori Bernskog procesa bili su primorani priznati da ne raspolazu nikakvim dokumentima koji bi potvrdili njihovu verziju.

Ravnajući se po tim dokumentim, židovski organizatori Bernskog procesa imali su široke mogućnosti dobiti podatke o tomu kako su u sastavljanju Sionskih protokola sudjelovale ruska policija i osobno general Račkovski. Ipak nisu uspjeli pronaći vrijednu činjenicu (izravno ili neizravno) koja bi potvrdila njihove klevetničke pretpostavke.

Bezuspješna traženja produljena su sve do kraja 1934. godine.⁶³

Na poziv iz Moskve u Bern su, na zamolbu židovske strane, na proljetna zasjedanja Bernskog procesa 1935. godine, bili pozvani "pravni zastupnik" sionist A.S. tager (?), autor antiruske knjige o procesu Beiliss; veoma stari knez S.D. Ursov, bivši guverner Besarabije i prijatelj ministra unutarnjih poslova; Fritz Platten, židovski boljševik, pod čijim je vodstvom skinuta i ponovno stavljena plomba na vagon Lenjina i njegove "židovske straže" preko Njemačke u Rusiju.⁶⁴ Ipak, zbog nama nepoznatih razloga do toga putovanja nikad nije došlo.

Zasjedanje Bernskog suda započelo je radom 29. travnja i trajala je do 14. svibnja. nakon općih procedurnih pitanja riječ je dobio Ulrich Fleischauer. On je započeo izlaganje o rezultatima svoga vještačenja Sionskih protokola 30. travnja ujutro, a završio 6. svibnja navečer, posvetivši na taj način 10 punih sjednica, više od 30 sati.⁶⁵

U ime židovskih organizacija izjavio je vještak Loosli kako je vještak Fleischauer "sastavio pamflet u ime antisemitske ideje. Sudac je podržao nezakoniti zahtjev vještaka Looslija i objavljivanje materijala, koje je referirao Fleischauer, bilo je zasutavljeno. Naime prema švicarskim zakonima, svi dokumenti koji se obrazlažu nasudu, mogu biti obznanjeni javno u sredstvima mass-medija.

---

⁶² AGI. Zbirka B. I. Nikolajevskoga, str. 20-23.

⁶³ U pismohrani, dijelom je sačuvano pismo Instituta gospodarstva Kominističke akademije pri VCIK sa zamolbom da se dopusti rad u pismohrani Revolucije nekakvom S.S. Šuštermanu na temu Sionskih protokola (GARF. fond. 4888, dio 1. dok. 30. str. 19.)

⁶⁴ "Voroždenie" ("Preporod"), 05. ožujka 1935. godine.

⁶⁵ AGI. zbirka B.I. Nikolajevski, str. 20-6.

Osim već navedenih dokumenata, u osobnoj pismohrani N.F. Stepanova ja sam pronašao dosta velik broj pisama koje je dobivao tijekom Bernskog procesa od B.P. Tedlija, N.J. Markova, J.K. Brandta. Iz tih je pisama jasno proizlazilo u koje su složene uvjete bili stavljeni branitelji Sionskih protokola, kako su ih ometali u pozivanju svjedoka i vještaka, kako su im namještali provokatore, špijune i kako im je uvijek bio prijeko potreban novac u pogledu provođenja procesa.

Protuzakonito stajalište sudaca, sudskog vještaka i sudskih službenika, sprječavalo je časno razmatranja stvari i zapravo je od Bernskoga procesa napravilo farsu, čudovišno podrugivanje zakonu i pravедnosti.

Bernski je proces javno nosio antiruski karakter. Njegovi judejski organizatori pokušavali su dovesti u zabludu svjetsko javno mnijenje, pripisavši stvaranje najzločinačnijeg dokumenta, u povijesti čovječanstva, ruskoj vlasti. Judejski vođe su okrivljavali povijesnu, carsku Rusiju za sve moguće smišljene grijehе protiv Židova, a sve s namjerom da odvuku pozornost od čudovišnih zločina, koje su za njih napravili protiv Rusije krvožedni suplemenici — židovski boljševici.

Mit o tomu da je ruska policija sastavila Sionske protokole bio je nužan judejcima-talmudistima da bi još jednom prevarili čovječanstvo i skrenuli njegov gnjev od stvarnih krivaca zločina spram svijeta.

Nisu uzalud glavne aktere "svjedoke", postavili židovski vođe na tom procesu, koji su bili neprijatelji Rusije, rušitelji njenih povijesnih načela: Miljukov, Nikolajevski, Svatikov, Burcev, na temelju krivotvorenih pokazatelja koji su i stvorili mit o Sionskim protokolima.

Organizatori Bernskoga procesa htjeli su sudu dokazati da je podrijetlo Sionskih protokola razmatrala Ruska vlada, koja je htjela tobože dokazati da su oni krivotvorina.

Pismena svjedočanstva masona, bivšeg načelnika ureda Nikole II., A.A. Mosolova govore nam o tomu da nikakve istrage o podrijetlu Sionskih protokola Ruska vlada nije vodila, ⁶⁶ ako ne ubrojimo onu kritiku o protokolima G.B. Sliozberga (?), koju je napisao za vrijeme ministra financija J. S. Wittea.

Izgubivši svaku nadu da će pronaći dokaze koji bi utemeljili mit o tomu da je ruska policija sastavila Sionske protokole, judejski organizatori Bernskoga procesa odlučili su se okrenuti izravnoj krivotvorini. Izvršitelj je bio V.L. Burcev, koji se istaknuo razotkrivanjem tajnih agenata ruske policije i inozemne obavještajne službe. Djelatnost Burceva, vrlo taštoga čovjeka, koji je obožavao samoreklamu i zvuk vlastitog imena, nosila je silan antiruski, klevetnički karakter. Do 1917. godine u Rusiji, kada su objekti većine njegovih lažnih optužaba bili državni činovnici i policijski suradnici, njemu je mnogo toga "izlazilo" iz ruku⁶⁷. Nakon prevrata položaj se promijenio. oklevetani ljudi su protestirali, neki su ga ispljuskali, tužili su ga sudu⁶⁸.

---

⁶⁶ Istina, ima nekih svjedočanstva o tome da je urednik carske knjižnice V.V. Ščeglov 1915.-1916. god. zatražio recenziju Nilusove knjige "Veliko u malom" (vidi GARF. f. 601, dio 1. dok. 2076, str. 1.25). Međutim slične su se recenzije radile i na mnogim drugim knjigama, osobito suvremenih autora, koje su došle u ruke caru. Pouzdanih podataka o tomu kada je car Nikola II. prvi put dobio Sionske protokole nema. U carevu dnevniku od 27. ožujka 1918. godine zapisano je: "Jučer sam naglas počeo čitati Nilusovu knjigu o antikristu, a u kojoj se nalaze "protokoli" židovski i masonski, — sasvim moderno štivo".

⁶⁷ Mnogi njegovi "podvizi" bili su jednostavno veleizdaja. Godine 1909. on je izručio tajnog suradnika ruske obavještajne službe, koji je infiltriran bio u francusku masonsku ložu "Bittar-Monena" (?). Ta njegova izdaja poslužila je temeljem široke antiruske kampanje, koja je bila raširena diljem Francuske. Godine 1909. doveo je do otkrivanja ruske obavještajne mreže u Francuskoj. (vidi GARF. f. 102, 1905, dio 12, br. 2, p. 5).

⁶⁸ Vidi npr. djelo pukovnika G.K. Seminskoga ("Opća stvar", 20.09.1930; "Carski vjesnik" (Beograd), 24.08.1930; "Vozrođenje" (Preporod), 14.08.1930.; 18, 21.09.1933. god.

U svojoj antiruskoj djelatnosti Burcev se često oslanjao na judaističko-masonske krugove, pod krabuljom "slobodnog novinara", a u biti je bio njihov agent. Kako je i sam priznao bio je sudionikom prvih sionističkih kongresa, susretao se sa sionistima u kojima je on vidio "iskrene ljude od ideje"⁶⁹.

Stoga je, dakle, zadaća, koju su mu zapovjedile židovske organizacije koje su organizirale Bernski proces, bila ne slučajna već suglasni produžetak njegove ranije antiruske djelatnosti.

Ovaj put V. Burcev smišlja priču kako je, tobože, njemu bivši načelnik za zaštitu društvene /nacionalne/? sigurnosti i poretka u Petrogradu general major Globačev dao preko nekog svog Koltipina-Ljubovskog informaciju o istrazi, prema odluci Nikole II., podrijetla Sionskih protokola. Štoviše sam Burcev, kako možemo primjetiti, pravi zabilješke koje je tobože napravio Nikola II., čitajući Sionske protokole.

Burcev je vrlo loše napravio krivotvorinu. Najveći argument krivotvoritelja bili su podaci o navodnoj istrazi porijekla Sionskih protokola koju je provodila carska vlada. U biti nikakve istrage nije ni bilo. O tome nam svjedoče pisma bivšeg načelnika carskog ureda A.A. Mosolova. Pokušavajući pridodati vjerodostojnost svojoj izmišljenoj tvorevini, Burcev si je dopustio nekoliko ozbiljnih povijesnih pogrešaka. Na primjer on je izjavio da se istraga vodila tijekom 1906. godine po direktivi Stolipina, na upornu molbu Lupuhina. Međutim, 1906. godine Lopuhin više nije bio načelnika Odjela policije nego umirovljeni (zbog prekršaja) činovnik i stoga nije mogao inicirati tu istragu.

Na sudu je Burcev tvrdio da je jedan od sudjelovatelja u prijevozu navodnih lažnih Sionskih protokola bio kolega po službi Globačevu, čega u zbilji nije bilo.

Iskazi Burceva na Bernskom sudu bili su objavljeni u mnogim novinama pa i u New Yorku, gdje je tada živio Globačev. Njujorške novine "Nova ruska riječ" (židovska novina, ruska samo po nazivu, glavni redaktor — M. Weinbaum) objavljuje članak Burceva, "Istina o Sionskim protokolima". Pročitavši taj članak, Globačev je odmah napisao pobijajuće pismo uredniku "Nove ruske riječi".

"K.I. Globačov
500 V 151 ul
New York

8 siječnja 1935. godine.

Poštovani gospodine
uredniče

U broju 8009, od 1. siječnja o.g. Vaše cijenjene novine objavile su članak V. Burceva pod naslovom "Istina o Sionskim protokolima", u kojoj autor istupa u ulozi vještaka-svjedoka na sudu u Bernu, a u svojim se iskazima više puta poziva na mene.

Ne ulazeći u samo pitanje podrijetla protokola, radi utvrđivanja istine, molim Vas gosp. Uredniče, da u Vaše cijenjene novine smjestite ovu moju izjavu:

1. Sa V.L. Burcevim u svezi sa Sionskim protokolima ja nikada nisam razgovarao, stoga sve on ošto je u moje ime izgovorio pred sudom plod je njegove mašte.

---

⁶⁹ V.L. Burcev. Odluka. sab. str. 265.

2. Ni sa kojim agentima u svezi sa podrijetlom Sionskih protokola ja, također nisam nikada razgovarao, a još manje dao nekomu dva poglavlja o tim protokolima iz mojih zapisa, u kojima o Sionskim protokolima nema niti jedne riječi.

3. Ako gosp. Burcev govori da moje razgovore s njegovim agentom o tom pitanju on ima zapisane, tobože prema mojim riječima, to nije ništa doli izmišljaj tog agenta.

4. Žandarmerijski pukovnik Piramidov, prema riječima gosp. Burceva, moj kolega po službi, to nikako nije mogao biti jer je poginuo 1903. godine u Petrogradu, slučajno, za vrijeme spuštanja oklopnoga broda srušio se zid tribine, tj. to je bilo u vrijeme dok nisam još bio u Odjelnom korpusu žandarmerije.

Molim Vas da prihvatite moje uvjerenje

S dubokim poštovanjem
gen. major Globačev⁷⁰

Što je to primoralo Burceva na tako grubu laž? Ponajprije uvjerenost u skoro smrt Globačeva. Kako slijedi iz zabilješki, koje sam pronašao u pismohrani N. F. Stepanova, početkom 30-ih godina u monarhističkim krugovima kolale su glasine o ozbiljnoj, neizlječivoj bolesti Globačeva. Njegov odlazak u SAD, k sinu, kako su tada govorili, umrijeti, Burcev je uzeo kao mogućnost da svoju krivotvorinu podmetne pokojniku. A radi toga, da se potvrde kako je podatke dao upravo Globačev, pozvan je neki tamo Kotlipin-Ljubski koji se suglasio, naravno za određenu sumu novca, pomoći Burcevu u njegovom lažnom podmetanju. Taj dotični Kotlipin-Ljubski u emigraciji je pripadao skupini persona non grata tj. ljudima koje su ostali prezirali zbog njihovih loših postupaka i mutnih poslova.

Ozdravljenje Globačeva je zamrsilo konce krivotvoritelja. Želeći spasiti svoju reputaciju, Burcev posvuda šalje pisma u kojima pripisuje Globačovu veze s nacistima i kako ga je Kotlipin-Ljubski prevario. Pisao je on pisma i samomu Globačevu (kopije su sačuvane u pismohrani Burceva) međutim ovaj na njih, naravno, nije ni odgovorio.

Autor klevetničke verzije o tomu, da su Sionski protokoli ruski agenti u Parizu, pod vodstvom načelnika ruske inozemne obavještajne službe - P.I. Račkovskim, je bivši direktor Odjela policije A.A. Lopuhin. Taj karijerist, spletkar⁷¹ i nepouzdan službenik je bio skandalozno udaljen iz službe, a nakon toga je bio osuđen za obiljne radne prekršaje (na primjer izručio je revolucionarima tajnog policijskog agenta. Lopuhina je naslijedio po mjestu službe, načelnika političkog dijela Odjela policije upravo Račkovski (vicedirektor Odjela), koji je mnogo ozbiljnih zloporaba svoga bivšeg šefa otkrio. Račkovski je bio voditelj istrage o Lopuhinovom radu, o službenim prijestupima, što ga je odvelo na pet godina robije.

Godine 1920. susrevši se s Burcevim u Parizu, Lopuhin mu je priopćio da je Sionske protokole "krivotvorio Račkovski sa svojima agentima⁷², ali nikakve stvarne pojedinosti ni činjenice nije pružio. Poznavajući Lopuhina po njegovoj nesavjesnosti i nemarnosti, kao i osobni odnos s Račkovskim, teško da mu se moglo išta povjerovati.

Međutim, to Burcevu nije umanjilo entuzijazam, osobito jer se prema Račkovskom nije mogao odnositi nepristrano. Godine 1890. zahvaljujući nastojanju načelnika inozemne obavještajne službe provokacijska djelatnost Burceva bila je presječena jer javno i preko tiska je pozivao na smaknuće Nikole II. Prema zakonima Engleske, u kojoj je tada živio Burev,

---

⁷⁰ AGI. Zbirka. B.I. Nikolajevskoga.

⁷¹ Zajedno sa S.J. Witte, Lopuhin je vodio spletku oko zbacivanja s prijestolja Nikole II. da bi zacario veliki knez Mihail Aleksandrovič (vidi: A.A. Lopuhin, "Izvadci iz sjećanja" M.; pg. 1923. str. 72-73.).

⁷² V.L. Burcev. Odluka. sab. str. 268.

proglasi takve vrste podlijegali su kaznenim mjerama, te je Račkovski uspio optužiti Burceva koji je nekoliko godina utamničen. Nakon toga Burcev je zamrzio Račkovskog što neć skrivao.

Odnosi između Burceva i Lopuhina imali su masonske temelje. Njih dvojica je upoznao poznati židovski i masonski aktivist Brandot (?). On je zajedno s bivšim gubernatorom, također masonom, knezom Urusovim, postavio Lopuhina svjedokom za židovsko pitanje. Lopuhin je priopćavao predstavnicima judaističko-masonskih organizacija važne podatke koji su bili službena tajna.

Zlobne klevete protiv voditelja ruske inozemne obavještajne službe Račkovskog koje je smislio Lopuhin i naveliko širio Burcev, podržao je njegov stari suborac S.G. Svatikova. Svjedočenju Svatikova pridavalo se veliko značenje na Bernskom procesu. Taj poznati mason i antiruski aktivist nakon Februarske revolucije dobio je zadatak od Privremene vlade likvidirati rusku inozemnu obavještajnu službu sa središtem u Parizu.

Kako je bio službeni predstavnik Privremene vlade (sada već bivši) Svatikova su smatrali solidnim svjedokom na Bernskom procesu. Njega su među prvima pustili svjedočiti. Svatikov je izjavio sudu kako su prema zapovijedi Račkovskog agenti ruske policije napisali Sionske protokole da bi na taj način "spriječili utjecaj na cara od strane nekog Filippa, pustolova i masona. Protokoli su trebali dokazati povezanost masona i Židova.⁷³

U prilog tomu Svatikov nije naveo niti jedan dokument a ni činjenicu, osim što se pozvao na razgovore, koje je on navodno vodio s bivšim agentom ruske policije, francuskim Židovom Henrijem Bantom (Bodom, Benom), koji je umro 1929. godine.

Radeći u pismohrani Guverovskog instituta, gdje se sada nalaze nezakonito prisvojeni dokumenti ruske inozemne obavještajne agenture u Parizu, a koje je otuđila vlada SAD-a, ja sam posebnu pozornost obratio na ličnost toga Binta⁷⁴. Nalazeći se u službi ruske obavještajne službe 36 godina (od 1881.) taj je agent potčinjen M. Bittar-Monenu⁷⁵. Bint je jedan od 43 "nadzornih agenata" koji su činili kadar ruske inozemne obavještajne službe u Parizu. Njegova je glavna dužnost bila slijediti osobe, na koje mu je ukazala uprava, kao i praćenje ruskih državnih djelatnika i visokih dužnosnika, koji su u Francusku dolazili u službeni posjet. Agent takve razine, naravno, nije mogao imati pristup k tajnim podacima od državne važnosti i zapravo je malo toga mogao znati.

Svatikov je, navodeći Bintove iskaze, njih falsificirao bilo svjesno bilo nesvjesno ih je mistificirao. Glavni adut Svatikova bio je takozvani Sionski spis — zabilješka koju je navodno napisao Bint, s popisom knjiga o kabali, koje je Bint po nalogu morao kupiti za Odjel policije. Ipak, Bint je sam govorio kako je tu naredbu dobio dok je Račkovski bio na čelu Odjela policije u Petrogradu (od 1906. god.), tj. nakon što su Sionski protokoli već bili objavljeni. Jasno je dakle da nalog, koji je Bint dobio iz Petrograda, nije imao nikakve veze sa sastavljanjem Sionskih protokola, nego je bio prije svega povezan s interesom ruske policije za židovsko pitanje nakon prevrata 1905. godine.

"Agent" ruske policije Golovinski, za kojega je Bint tvrdio da je sastavljač Sionskih protokola, nikada nije bio u sastavu ruske policije i nije primao od nje novac, budući da se to ime ne nalazi na popisu tajnih dosjea ruske inozemne obavještajne službe kraja 19. i početka 20. stoljeća.

---

⁷³ V.L. Burcev. Odluka. sab., str. 305-306.

⁷⁴ AGI. Ohrana files, III.c, Fold 1.

⁷⁵ Upravo tog Bittar-Monena, svojedobno je izdao V. Burcev.

Svoje izjave na Bernskom procesu Svatikov je nazvao "Stvaranje Sionskih protokola" prema podacima službene istrage 1917. godine," dajući na taj način svojim izmišljanjima i pretpostavkama službeni karakter. Objavljujući najzanimljivije fragmente iz njegovih iskaza, želim svratiti pozornost čitateljima na to da je Svatikov grubo iskrivio sadržaj razgovora s generalom A.I. Spiridovičem. General je njemu izrazio sumnju da su Sionske protokole sastavili ruska policija i P.I. Račkovski. Spiridovič je posebno i prijateljski poznao Račkovskoga i s njim je pričao o Sionskim protokolima te je znao za njegovo čuđenje i neznanje o podrijetlu Sionskih protokola. Tako je o reagiranju svoga oca na Sionske protokole govorio i sin Račkovskoga. Razgovarajući sa Svatikovicim, Spiridovič mu je čisto radi usporedbe rekao ako već treba nekomu pripisati autorstvo Sionskih protokola onda to nikako ne može biti Račkovski nego Nilus. Po toj izjavi Svatikov je izveo zaključak da je prema mišljenju Spiridoviča autor Sionskih protokola Nilus.

Razumije se da je Spiridovič javno porekao takvu interpretaciju svojih riječi i spremao se svjedočiti o tome na zasjedanju Bernskoga suda.⁷⁶ Međutim, kako sam već napisao braniteljima Sionskih protokola bilo je otkazano pravo na pozivanje svjedoka.

Neobjektivnost i utvrđena nesavjesnost Svatikova u pogledu Sionskih protokola došli su opet do izražaja u njegovu pokušaju da okleveće Nilusas, pripisujući mu, prema Rodičevim riječima, tobožnje krivotvorenje Proročanstva S. Serafina Sarovskoga. Takav lakomisleni odnos prema ozbiljnom pitanju može izazvati samo čuđenje⁷⁷ i kritički odnos prema izjavama Svatikova na Bernskom procesu, pod nazivom "Židovsko pitanje u 1917. godini. Moja službena istraživanja u inozemstvu i prvotni podaci o stvaranju Sionskih protokola".

Odgovarajući na pitanje Bernskoga suda o podrijetlu Sionskih protokola, B.I. Nikolajevski je izjavio da "koliko god su različite varijante o podrijetlu i sastavljanju Sionskih protokola, zajedničko im je jedno — sve se pozivaju na rusku tajnu policiju i njene agente".⁷⁸ Nastupajući s takvim svjedočenjem Nikolajevski je dao lažnu izjavu. Ni u jednom dijelu vještačenja Nikolajevskog, koje je predano sudu, nema spomena ni o jednom dokumentu ili povijesnoj činjenici, a što bi potvrdilo njegovu izjavu na sudu. Štoviše, kako možemo vidjeti iz njegove prepiske s Verom Kohn, Nikolajevski nije nikada povjerovao u tvrdnju da je Račkovski bio autor Sionskih protokola. Do tih je zaključaka on došao još 1919.-1921. godine, kada je postao ravnatelj Povijesno-revolucijskog arhiva u Moskvi, tako da je bio u mogućnosti proučavati bilo koji dokument Odjela policije. Nikolajevski je, poput Burceva, svjesno za novac pristao na suradnju s judaističkim organizatorima Bernskog procesa i s njima se sporazumio da će podržavati njihovu izmišljenu verziju o podrijetlu Sionskih protokola. Na taj je način Nikolajevski izravno sudjelovao u krivotvorenju i time je ozbiljno zaprljao svoje ime časnoga povjesničara.

Sudac Bernskoga suda Meyer potpuno se suglasio i krivotvoenom inačicom judaističkih udruženja. Unatoč činjenicama koje su na sudu utvrđene, odbijaju saslušanja svjedoka zaštite Sionskih protokola, Meyer je kao krajnje kršenje procesualnih pravila donio pravno nepismeni pravorijek kojem se dvojica zaštitnika Sionskih protokola kažnjavaju novčanom kaznom zbog širenja nećudoredne literature. Prema švicarskim zakonima nećudorednom literaturom smatraju se pornografija i erotika. Pribrajajući njima Sionske

---

⁷⁶ ASTM. Zbirka N.F. Stepanova, Bernski proces.

⁷⁷ Sve do prevrata nitko nije sumnjao u proricanja Sv. Serafina Sarovskoga, koje nam je predočio Motovilov, ona su vjerodostojna što je potvrđeno istraživanjima tekstova i pismohrana. Nadalje do kraja objavljivanja dokumenta, - napomene S. Svatikova.

⁷⁸ V.L. Burcev. Odluka. sab. str. 368.

protokole, sudac Meyer napravio je svjesnu pravnu krivotvorinu, zato se njegov pravorijek može smatrati samo osobnim mišljenjem pojedinca.

Sudac je naveo kako su predstavnici judaističkih organizacija utvrdili da su Sionski protokoli: 1) krivotvorina po obliku i 2) plagijat. Meyer je odbio ponovno razmatranje pitanja o tome je li dokument vjerodostojan ili lažan, i lakomisleno je izjavio da su prema njegovu mišljenju dokazano Sionski protokoli proizvod agenata ruske policije radi ciljanog utjecaja na ruskoga cara.

Budući da su branitelji Sionskih protokola podnijeli priziv (? kasacija) na Vrhovni sud u Bernu, u kojemu su naveli grubo kršenje zakona suca Meyera, zahtijevali su ponovno razmatranje pravorijeka. Žalba je razmatrana 27. listopada 1937. godine pod predsjedanjem glavnog suca Petera, sudski protivnik (?) — glavnih sudaca Imera i Ludwiga.

U konačnom dokumentu Vrhovni sud u Bernu izrazio se u smislu da pitanje vjerodostojnosti ili krivotvorenosti Sionskih protokola nema nikakva značaja glede odluke suda, bit toga pitanje nije se ticala suda, navodeći usvojenom pravorijeku da "dokaze o tomu jesu li protokoli originalni ili krivotvoreni, prethodni sudac prvostupanjskog suda nije naveo". Dakle, prema mišljenju Vrhovnoga suda, pitanje vjerodostojnosti Sionskih protokola potrebno je razmatrati ne s pravne strane nego znanstveno, ne na sudu, nego na skupu znanstvenika⁷⁹.

Zajedno s tim sud je obvezao branitelja Sionskih protokola Fishera, koji je dopustio nekorektne ispade protiv Židova, platiti dio sudskih troškova u simboličnom iznosu — 100 franaka.

Na prijedlog Vrhovnoga suda židovska strana je uplatila 2500 franaka i dala pismeno jamstvo da će plaćati daljnje troškove procesa. Ukupni državni troškovi vođenja Bernskoga procesa (izuzev troškova židovskih organizacija) iznosili su 30000 švicarski franaka.⁸⁰

S namjerom da uplaše branitelje Sionskih protokola, judaistički aktivisti organizirali su sljedeću klevetničku kampanju. B. Tedli bio je lažno optužen za špijunažu, pretraživanjem njegova stana pronađeni su mnogi izvorni materijali koji su se odnosili na rad Bernskog suda. Judaistički aktivisti klevetnički su tvrdili kako su branitelji Sionskih protokola Fleischhauer, dobivali novac od "visokih" ustanova "Trećeg reicha Vještak obrane Fleischhauer, iako je bio njemački državljanin, nije bio član nacističke stranke. Sve troškove koje je imao u svezi sa pripremom ekspertize podmirio je iz svoga džepa.⁸¹

Odmah nakon što je prvostupanjski sud donio pravorijek, 11. svibnja 1935. godine švicarski tvorničar, proizvođač čokolade, Židov Tobler, koji je na Bernskom sudu bio predstavnik švicarskih masona, optužio je Fleischhauere u ime svih masona za klevetu i davanje lažnih podataka. U Toblerovoj žalbi nabrojana su lažna svjedočenja Fleischhauera: masoni promiču ateizam, među masonima i judaistima potoji tajna veza, masoni imaju tajne programe i pravilnike.

Masonsku su žalbu ubrzali. Već 14. svibnja održalo se prvo ročište suda po tom pitanju.

Fleischhauer je prihvatio izazov slobodnih zidara, priznao je (iako nije trebao svoju podređenost švicarskom sudu i usuglasio se s pozivom na sud. Skupa s tim dao je zahtjev za dopuštenje dovesti najmanje tri svjedoka - jednog iz Poljske, jednog iz Francuske i jednog iz Njemačke. Obećao je da će sudu dostaviti dokumente koje je zaplijenila njemačka policija

---

⁷⁹ ASTM. Zbirka N.F. Stepanov. Bernski proces.

⁸⁰ Naš put 17.01.1938.

⁸¹ Ibid.

zatvarajući masonske lože po Njemačkoj. Zamolio j dopuštenje švicarskih vlasti za dodjelu stručnih ljudi koji će pratiti prijenos dokumenata od njemačke granice do Berna.

Spremao se velik proces o ulozi masona u svijetu. Prvo zasjedanje suda datirali su 28. kolovoza. Tobler je povukao svoju žalbu.⁸²

Trideset godina poslije Bernskoga procesa, jedan od rijetko preživjelih njegovih sudjelovatelja — B. I. Nikolajevski, već u dubokoj starosti, dobio je pismo od svoje stare prijateljice, židovske novinarke Vere Kohn, u kojemu je poručila kako je njezin muž dobio narudžbu napisati knjigu o Sionskim protokolima. U dopisivanju koje se razvilo, Nikolajevski je priopćavao V. Kohn važne, dosad nepoznate trenutke povezane s pripremom i vođenjem Bernskoga procesa. Nikolajevski je u biti priznao svoje lažno svjedočenje, ali je pokušao opravdati svoje lažne izjave na sudu kao "solidarnost demokratskih snaga u borbi protiv Hitlera."

Dopisivanje između Nikolajevskoga i Kohn veoma je važno za razumijevanje tehnologije stvaranja i razvoja židovskoga mita o podrijetlu Sionskih protokola. Njihove autore istina uopće nije uznemiravala. Oni su se ravnali po lažno shvaćenom plemenskom interesu, koji je dopuštao prešućivanje, iskrivljavanje i krivotvorenje činjenica. Suprug Vere Kohn saznao je sve tajne Bernskoga procesa, raspolagao je materijalima jednog od organizatora toga procesa — Winera, međutim on se nije pripremao svijetu izreći istinu, nego je nastavio razvijati židosvki mit o Sionskim protokolima. Njegova knjia "Opravdanej genocida", postala je idućo židovsko agitacijsko sredstvo, koje je izuzimalo istinu, dezinformiralo čitatelje, a ponajprije same Židove.

Godine 1966. B.I. Nikolajevski je umro u 79. godini. Kako sam naknadno prosudio, radeći na materijalima iz njegove pismohrane u Guverovskom institutu, Nikolajevski je i sam namjeravao napisati knjigu o Sionskim protokolima. Među materijalima, koje je on prikupio o toj temi, bilo je mnogo zanimljivih dokumenata. Temu Sionskih protokola spremao se on objelodaniti u svezi s ulogom masona i Židova u prevratu u Rusiji.

---

⁸² AGI. Zbirka B.I. Nikolajevskoga, str. 20-6.

